

ОСЛОБОЂЕЊЕ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ И ПЕРИОД ПОСЛЕ

- нацрт плана -

*Основни разлог писања овог текста је да подстакне
на размишљање изван наметнутих нам оквира*

Димитрије М. Марковић

САДРЖАЈ:

Уводна реч.....	2
Casus belli.....	2
Власт.....	3
Опозиција.....	8
Интернет.....	9
Циљеви бољег информисања грађана.....	13
Ширење дефетистичког мишљења.....	25
Зашто нам се све ово дешава?.....	27
Околности у свету.....	29
Мисли српски и победи!.....	34
Срби.....	41
Албанци.....	42
Закључак.....	45
Завршна реч.....	46

Уводна реч

Присуство такозваних међународних цивилних и безбедносних снага на Косову и Метохији, према Резолуцији савета безбедности УН 1244 имало је за циљ испуњавање задатака који укључују успостављање сигурног окружења у којем избеглице и расељена лица могу безбедно да се врате домовима, обезбеђивање јавног реда и сигурности и обезбеђивање услова за миран и нормалан живот за све становнике Косова и Метохије и других.

Casus belli¹

Сада, 2014. године, односно после деценију и по од доласка такозваних међународних цивилних и безбедносних снага и бројних терористичких напада, почев од убиства 14 српских жетелаца у Старом Грацком, убиства породице Столић у Обилићу, дизања у ваздух аутобуса са путницима „Ниш експреса“ код Подујева при чему је погинуо и двогодишњи Данило са оба родитеља, терористичког напада у кафићу „Панда“ у Пећи у коме је живот изгубило шесторо младих људи и деце а велики број особа је повређен, терористичког напада на децу која су се купала на реци Бистрици у Гораждевцу, терористичког напада у Косовској Митровици у којем је у бомбашком нападу повређено двоје мале деце, брат и сестра Милица и Боровоје Вучетић, и бројних других, готово свакодневних терористичких напада: уништавања, оштећивања и отуђивања имовине у приватном и државном власништву, уништавања и оштећивања цркава и манастира и других културно-историјских споменика итд. и чињенице да се и даље преко 250 000 избеглих и прогнаних са Косова и Метохије, у највећој мери српске националности, али и других, није вратило својим кућама - јасно је да такозване међународне снаге нису, а ако узмемо у обзир и дужину времена њиховог присуства, и не могу да испуне постављене задатке - или им то и није циљ.

Да подсетимо - од доласка тзв. међународних цивилних и безбедносних снага 1999. године уништени су или оштећени бројни културно-историјски споменици, пре свега велики број цркава и манастира као нпр. црква Богородице Одигитрије у Муштушту саграђена 1315. године, манастир Светог Арханђела Гаврила (Бузовик) саграђен у 14. веку, манастир Зочиште саграђен у 14. веку, црква Светог Стефана у Доњем Неродимљу из 14. века, манастир Девич саграђен 1434. године, манастир Свети Марко Коришки недалеко од Призрена саграђен 1467. године, манастир Свете Тројице у Муштушту изграђен с краја 14. века итд.

Уништено је или оштећено укупно око 150 цркава и манастира и других објеката од којих чак 61 имају статус споменика културе, а од тога 18 су од изузетног значаја за државу Србију. Такође оштећено је и уништено 5 261 надгробних споменика на 256 српских православних гробаља, док на више од педесет гробаља не постоји ни један читав споменик, чак су из гробова ископаване и разбациване кости.

---

¹ Casus belli, лат. повод или разлог за рат

Из тог разлога је неопходно да се одлучно и без одлагања предузму кораци за реинтеграцију Косова и Метохије у уставно-правни поредак и територијалне оквире Републике Србије и оствари присуство снага безбедности Републике Србије, српске војске и полиције, на овом простору, како би се испунили задаци које међународне цивилне и безбедносне снаге нису испуниле. То значи пре свега успостављање јавног реда и сигурности и обезбеђивање услова за нормалан живот **за све становнике Косова и Метохије**, повратак избеглих и расељених лица, али и спречавање даљег оштећивања, уништавања и отуђивања имовине, како оне у власништву приватних лица, тако и имовине СПЦ и имовине Републике Србије, спречавање оштећивања и уништавања културно-историјских споменика, поновно покретање истрага које су такозване институције међународне заједнице на Косову и Метохији - UNMIK и EULEX, обуставиле због наведеног недостатка доказа, како би се открили починиоци бројних терористичких напада и других противправних радњи и против њих покренули судски поступци, односно настављање истрага које формално нису обустављене, на првом месту истрагу о трговини органима Срба са Косова и Метохије; као и други.

Власт

“По плодовима њиховим познаћете их” (Мт. 7, 16)

Од 5. октобра 2000. и тзв. „демократских промена“ Република Србија је само номинално суверена држава, односно споља гледано поседује све чиниоце независности али је у ствари под контролом и посредном влашћу страних сила - САД и појединих земаља ЕУ, тачније оних земаља које су финансирале петооктобарске промене како би на власт довеле политичаре који ће им бити послушни и радити у складу са њиховим интересима.

Тим Маршал у књизи „Игра сенки – петооктобарска смена власти у Србији“ пише:

- Америка, Британија и Немачка потрошиле су више од шездесет милиона долара на финансирање опозиције... Би-Би-Си је омогућавао пренос програма Радија Б92 на већу раздаљину, а немачки Дојче веле је помагао најмање једним опозиционим новинама тако што је плаћао папир и штампу.

На питање одакле му податак да је Запад потрошио 60 милиона на организацију 5. октобра, Тим Маршал је био изричит:

- То није никаква тајна, довољно је видети документа америчког Конгреса. То је укупна сума која је потрошена у Србији, на пример, за штампање материјала, за обуку, тренинг, путовања, изборе... У креирању Отпора, на пример, директно је учествовао амерички пуковник који их је у Мађарској снабдевао свим и свачим, а понајвише парама.

Догађајима који су се одиграли 5. октобра 2000. претходила је велика припрема. Нико од милион људи који су тог дана били у Београду није се, тек тако, пробудио и дошао на идеју да дође у престоницу и спали зграду парламента. То је морало да буде добро организовано.

Као и свака друга држава и Србија има спољне ознаке и симболе независности као што су име, застава, химна, Устав, закони итд. али до које мере је под контролом страних сила најбоље говори не само доношење закона на њихов захтев или под њиховим притиском, без јавне расправе, у форми у каквој долазе из Владе, у свим областима укључујући и оне који се тичу Косова и Метохије, већ и потписивање уговора са самопроглашеном Републиком Косово, који представљају и формално признање самопроглашене независности, као што су нпр. „договорени закључци о интегрисаном управљању граничним прелазима (integrated border management – IBM)“ и тзв. Бриселски споразум (Бриселски диктат, Бриселска издаја) који је потписан 19. априла 2013. у Бриселу.

Објављивањем у Службеном гласнику РС, 01.08.2014, одлуке Уставног суда о неуставности и незаконитости Уредбе Владе Србије којом су привременим приштинским институцијама уступљене копије земљишних књига са Косова и Метохије, и формално је тај акт (проистекао из Бриселског споразума) стављен ван снаге. Тиме је и сам Бриселски споразум de facto оцењен као неуставан.

И коначно, могућа је и измена Устава Републике Србије, са циљем измене преамбуле у којој се каже: *“/.../ полазећи од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохију у свим унутрашњим и спољним политичким односима /.../”*

- Када се тек нагађало да ли ће лидер Српске напредне странке (СНС) Александар Вучић расписати ванредне изборе, они који су сматрали да ће до избора свакако доћи наводили су као један од кључних разлога очекивања ЕУ да Србија приступи измени свог највишег правног акта и Косово и Метохију избаци из Устава.

За тај посао неопходна је двотрећинска сагласност посланика у парламенту и зато је било важно да се огромна популарност СНС-а капитализује у неопходан број посланичких мандата. Тако би, уз више него кооперативну власт у Београду била уклоњена и последња - уставна брана за признање независности отцепљене јужне покрајине, услова који ће на крају европског пута бити испостављен Србији.

(10.04.2014. Ј. Арсеновић - Вести)

- Први пут постоји шанса да се приступи дуго разматраној измени Устава Србије, што би подразумевало измену преамбуле о Косову, изјавио је Петер Бејер, посланик немачке Хришћанско-демократске уније (CDU) у Бундестагу, странке канцеларке Ангеле Меркел и истакао да би то олакшало процес приступања државе ЕУ. *(Vesti online, 09.04.2014.)*

Интересантно је да се поред свега овога још увек користи термин „преговори“ за сусрете и разговоре са представницима самопроглашене Републике Косово. Иако је у вези са овим сусретима и разговорима владала, намерна или случајна, појмовна и термилошка конфузија – истовремено су се користили термини као што су „преговори“, „разговори“, „технички дијалог“, „дијалог“, ипак се термин „преговори“ најчешће користио, вероватно

како би се стекао утисак да још увек није постигнут договор око основног питања – признавања самопроглашене независности.

Прво, сваки процес преговарања почиње идентификацијом циљева. У овом случају да ли смо имали јасно и недвосмислено одређене циљеве наше стране? Нисмо.

Друго, када се употреби термин „преговори” односно „преговарање” обично се мисли на тзв. „интегративно преговарање” када стране у преговорима као циљ одређују заједнички договор. У случају када као циљ преговора није одређен никакав заједнички договор већ искључиво максимално испуњење захтева једне стране - у овом случају представника самопроглашеног независног Косова (уз помоћ САД и појединих земаља ЕУ) онда јесте реч о преговорима, али о врсти преговора за коју се користи назив „дистрибутивно преговарање”. Да није била реч ни о каквим „преговорима” и да се овај термин не може употребљавати као одговарајући за овај процес, било је јасно још раније, а сада више нема никакве сумње. Дакле једино прихватљиви термини у овом случају јесу „разговори”, „дијалог” или „технички дијалог”. С тим што је термин „технички дијалог” у овом случају најприхватљивији јер се већ из самог назива процеса може извести закључак да је договор око основног питања, признавања самопроглашене независности Косова и Метохије постигнут, и да је још остало усагласити ставове око техничких питања којима се тај договор спроводи у дело. У ово спада и изналагање одговарајућих формулација и термина (као што је нпр. “интегрисано управљање административним прелазима”, “лица за везу у канцеларијама делегација ЕУ у Београду и Приштини” као назив за дипломатске представнике и дипломатска представништва самопроглашеног независног Косова, итд.) који ће бити прихватљиви за јавно мњење у Србији („да се Власи не досете”).

У прилог горе наведеном говори и изјава Министра спољних послова Србије, Ивана Мркића (*Новости*, 17.01.2013.) који је на питање новинара: може ли се десити да не буде захтева за формалним признањем али да се стално траже уступци који ће суштински водити ка томе, попут давања столице Приштини у УН, одговорио: „Видећемо како ће се у наставку преговарачког процеса ређати теме”. Ако реч „теме” заменимо речју „захтеви”, одговор министра постаје много јаснији.

- Закључили смо да Приштина није била довољно конструктивна /.../- рекао је Ђурић након састанка на коме је констатовано да се „став Приштине није померио ни један једини милиметар”. Како је нагласио, делегација Србије ће **непоколебљиво настојати да дође до компромиса** (*саветник Председника Србије Марко Ђурић, Курир 4. март 2013.*)

Које су то онда „теме” или захтеви који ће се ређати у наставку „преговарачког” процеса?

- До следеће међувладине конференције Србије и ЕУ, која ће практично отворити преговоре о нашем чланству, врло вероватно неће доћи пре пролећа.
Како сазнају *Новости*, неформални предуслови за њено одржавање, а на којима посебно инсистира Берлин су: до краја испуњене обавезе из Бриселског споразума, као и усвајање другог оквирног договора Београда и Приштине, тзв. Брисела 2.

/.../ у Приштини нису задовољни форматом преговора са Београдом, а једна од идеја која се чула од претендента на премијерску позицију Рамуша Харадинаја је да разговоре треба наставити унутар Директората Европске комисије за проширење, што би значило спуштање нивоа дијалога.

Душан Јањић, из Форума за етничке односе, каже, за Новости, да ће се дијалог, по формирању власти у Приштини и избору наследника шефице европске дипломатије, вероватно наставити на премијерском нивоу, до усвајања другог оквирног споразума:

- Тај документ отвориће нова питања: сарадњу са Косовом у међународним организацијама, укључујући и УН, чиме се неће тражити признање његовог чланства, већ „неометање” присуства. Затим, положај српске заједнице на КиМ, образовање, култура, имовина и статус СПЦ. Све ове теме прећи ће у поглавље 35, што практично значи да о њима неће разговарати премијери. (Новости, 10.08.2014.)

Свој став о тзв. Бриселском споразуму је изнела и Скупштина АП Косова и Метохије:

- Упозоравамо грађане и јавност да даље спровођење тзв. бриселског споразума има за циљ да, мимо њихове воље, у потпуности изврши интеграцију Срба и осталих неалбанаца у систем тзв. Републике Косово, а самим тим и њихову асимилацију. /.../ Даљи уступци државе Србије Приштини могу да имају само један циљ, а то је да Срби и остали неалбанци трајно напусте Косово и Метохију. (Сретењска декларација Скупштине АП КиМ, 2014.)

И коначно, докле иде спремност на уступке и испуњавање захтева добар пример је и то да је Председник Владе Србије, и уједно министар Унутрашњих послова, Ивица Дачић, као представника самопроглашеног независног Косова и саговорника прихватио Хашима Тачија (званог Змија) за којим, према речима бившег министра правде Снежане Маловић (Vestionline 30.12.2010.), није повучена потерница МУП-а Републике Србије.

У извештају специјалног известиоца Савета Европе, дика Мартија, Хашим Тачи је означен као глава криминалне мреже („mafia-like”) која се бави трговином оружјем, дрогом и људским органима. Извештај „Inhuman treatment of people and illicit trafficking of human organs in Kosovo” (Rapporteur: Mr Dick Marty, Switzerland, Alliance of Liberals and Democrats for Europe) идентификује „председника владе” Хашима Тачија као вођу албанске криминалне групе специјализоване за шверц оружја, дроге, људи и људских органа широм Европе.

И не само да је Ивица Дачић прихватио Хашима Тачија као саговорника, већ му, према његовим речима, неће бити проблем да као саговорника прихвати ни Рамуша Харадинаја, који је о својим злочинима и сам оставио писане доказе, а који се после ослобађајуће пресуде такозваног Хашког трибунала вратио на Косово.

Да се ни политика садашњег председника Републике Србије Томислава Николића по питању Косова и Метохије не разликује од политике његовог претходника, потврђује између осталог и његов сусрет 06.02.2013. у Бриселу са „председником” самопроглашеног независног Косова, Атифетом Јахјагом.

Коментаришући најаву овог сусрета професор Факултета политичких наука Предраг Симић оцењује да би то „de facto означило признање Косова”, наглашавајући да у међународним односима постоје две доктрине признања - декларативно и конститутивно. (*Politika online 10. август 2014*)

Народна скупштина Републике Србије, на седници Првог ванредног заседања у 2013. години, одржаној 13. јануара, донела је Резолуцију о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији, а на основу Политичке платформе за разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини коју је Влада усвојила на предлог председника Републике Србије.

Члан одбора из Демократске странке Србије Слободан Самарцић рекао је да се у тексту резолуције крши Устав Србије, јер се помиње „српска заједница на Косову” уместо “грађани Србије”, што је категорија коју Устав једино познаје. (*Бета 11.01.2013.*)

Председник Српског националног већа северног Косова Милан Ивановић изјавио је да је резолуција о Косову неприхватљива за Србе на Косову. „То није Резолуција о Косову, него јој боље пристаје име Резолуција о Европи и евроинтеграцијама.” (*РТС 11. јануар 2013.*)

Пред гласање о Резолуцији у Скупштини Србије, Николић је, потпуно у складу са својим интелектуалним способностима, образовањем и моралним нормама изјавио: „Ја носим свој крст, понесите, господо посланици, макар крстић. Покажите снагу парламента када се решава питање Косова. Ако вам је тежак чак и крстић, гласајте против.” (*Танјуг 13.1.2013*)

Ако је Николић и понео неки крст, то сасвим сигурно није Крст Христа Спаситеља, то може да буде само крст разбојника разапетог са његове леве стране.

Такође нам је свима позната његова изјава по завршеним изборима, да он вероватно више никад неће бити председник у Приштини (*РТС 10.07.2012.*)

Подсетимо се, у вези са тим, да се приликом ступања на дужност Председника Републике, сходно члану 114, ставу 3 Устава Републике Србије, баш као и Борис Тадић, заклео да ће „све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и /.../ поштовању и одбрани Устава и закона“.

Дакле, на основу свега наведеног је јасно да је први предуслов који треба испунити на путу ка реинтеграцији Косова и Метохије у уставно-правни поредак и територијалне оквире Републике Србије, и заштити националних интереса, **смена садашње власти**, односно и Владе и Председника.

Када се створе услови за то, морају се покренути кривични поступци против свих оних који су од 5. октобра 2000. до данас учествовали у процесу отуђења Косова и Метохије, а то су пре свих Борис Тадић, Томислав Николић, Ивица Дачић и Александар Вучић. Биће оптужени за кривично дело угрожавања територијалне целине државе, предвиђено чланом 307 Кривичног законика Републике Србије, који гласи:

„Ко силом или на други противустанован начин покуша да отцепи неки део територије Србије или да део те територије припоји другој држави, казниће се затвором од три до петнаест година.“

Опозиција

Res, non verba. (Дела, не речи)

Отежавајуће околности у вези са садашњом ситуацијом и могућим решењем проблема Косова и Метохије (и уопште заштите националних интереса) можемо поделити у три групе.

У прву групу спадају проблеми са разјединошћу опозиције, у другу проблем пасивности опозиције, а у трећу проблем одсуства стратешке перспективе, односно постављање политике на дужи рок и у вези са тим одсуство идеја и стратегије у вези решења проблема Косова и Метохије.

Неприхватљиво је и необјашњиво да се у ситуацијама као што је постављање граничних прелаза у централној Србији према Косову и Метохији и потписивања тзв. Бриселског споразума (Бриселске капитулације, Бриселске издаје) организују посебни, а не заједнички протести опозиције, иако је и у овом случају, било позитивних примера позива на саборност и заједничко деловање.

Исто тако је тешко дати одрживо објашњење за самосталан наступ на протеклим изборима (ванредни парламентарни избори одржани 16. марта 2014.), посебно ако се узме у обзир циљ расписивања избора - обезбеђивање двотрећинске већине ради измене Устава Републике Србије. Из тог разлога се стиче утисак да не постоји подједнако код свих довољно развијена свест о важности промена кроз које као политичка генерација пролазимо. Лични и страначки интереси се стављају изнад националних.

Кад је реч о другој групи проблема, у случају једних, било да је реч о странкама или другим политичким субјектима, можемо говорити о пасивности, док је у случају других исправније рећи да се ради о недовољној активности. Слично као и када је реч о разједињености, објашњења за недовољну активност постоје, али не и оправдања.

Као директну последицу недовољне активности, односно пасивности и разједињености имамо и резултате на изборима, са свим последицама које из тог резултата проистичу. Резултати на изборима су директно пропорционални активности опозиције не само у предизборној кампањи, већ у целокупном периоду између избора.

Притужбе политичких актера како не могу да се представе грађанима путем масовних медија, односно ТВ и штампаних медија услед њихове контроле од стране власти, постале су уобичајени репертоар и уједно образложење и оправдање за њихов изборни неуспех.

Као кривци за изборни резултат на крају се увек означавају грађани, односно бирачи, док, по правилу, анализа и оцена сопствене одговорности за изборни неуспех изостаје.

Истина је да медији у Србији нису независни, односно да су под контролом власти, политичких партија и власника капитала, и да као такви не угрожавају власт. Не баве се изазивањем медијске и јавне пажње поводом тема о општем добру, већ напротив, потискују проблеме тако што се нека питања не тематизују (нпр. агресија НАТО на Србију 1999. године, јер се подсећање на ово по природи ствари сматра дисфункционалним због окренутости ка ЕУ, односно Западу) или се производе теме (нпр. хапшење Мирослава Мишковића и друга хапшења итд.) којима се скреће пажња са спорних тема (постављање граничних прелаза између централне Србије и Косова и Метохије итд.). Извесно је, међутим, да се не чини довољно да се искористе алтернативни начини за комуникацију са јавношћу и њено информисање, као што је то нпр. интернет.

Другим речима, уз повећање уложеног рада и истрајност, коришћењем алтернативних начина за комуникацију са јавношћу може се у великој мери надоместити сопствена недовољна заступљеност на традиционалним медијима (ТВ, штампани медији...).

Интернет

Герилско ратовање јесте појам који се најчешће користи у војној области, али је начела герилског ратовања могуће применити и у области политичког информисања и комуникације са јавношћу. У том смислу, приметно је да је интернет код нас недовољно политички искоришћен, како у континуираној политичкој комуникацији, тако и у политичким кампањама. Стиче се утисак да се прецењује његова забавна, а потцењује информативна функција.

При том је важно узети у обзир податак да више од 850 000 грађана Србије користи интернет свакога дана. (*Политика*, 21.2.2013.) Пошто је наведени податак са почетка 2013. године, данас је тај број засигурно већи. Према истраживању међународне организације „We are social” која се бави медијима и друштвеним мрежама, број корисника интернета у Србији износи 3,5 милиона. Интернет се највише користи за комуникацију путем е-mailа 70,4%, читање или преузимање on-line новина 69,5%, затим учешће на друштвеним мрежама 68%. (*Telegraf. rs* 27.07.2014.)

Интернет је код нас почео да се користи са закашњењем, јер су економске санкције наметнуте деведесетих Србији подразумевале и забрану повезивања са пружаоцима интернет услуга у иностранству, међутим то није разлог да се данас у пуној мери не користе могућности које он пружа.

Предности интернета, како у континуираној политичкој комуникацији, односно информисању грађана, тако и у политичким кампањама су евидентне. On-line комуникација је јефтина, непосредна, брза и интензивна. Омогућава уз мале трошкове, велики учинак.

Веб-презентације (web-site), е-mail, странице и лични профили на социјалним мрежама (Facebook, Twitter), блогови итд. су корисне алатке политичке комуникације ради

представљања политичких субјеката или формирања јавног мњења, у изборним кампањама или другим активностима на политичкој сцени.

Комуникација, односно информисање грађана (бирача) путем интернета, гледано из угла политичких субјеката, може бити пасивно (оно које долази услед иницијативе грађана нпр. веб-презентација) или активно (које подразумева мере политичких субјеката у циљу информисања грађана нпр. e-mail, оглашавање на друштвеним мрежама итд. Нпр. на Facebook-у за само 4 евра, вашу поруку може видети од 6 400 до 17 000 потенцијалних гласача.)

Од председничких избора 1996. године, употреба интернета у предизборној кампањи је у Америци нешто што се подразумева.

Американац Richard Hartmann, грађанин са правом гласа у изборном округу демократе Тома Foley-а организовао је путем електронског форума у време избора за Конгрес, 1994. године, кампању против поновног избора конгресмена. Око 70 активиста се на врхунцу кампање бавило Е-кампањом против Foley-а. Пошто је демократа тесно изгубио на изборима, претпоставља се да је ова кампања на мрежи била од пресудног утицаја.

Интернет-кампања Барака Обама се такође често користи као позививан пример.

И у Немачкој је приликом избора за Бундестаг 1998. године, интернет имао своју премијеру у предизборној кампањи. Од 33 странке са дозволом да учествују на изборима, њих 26 се представило на интернету.

Треба навести и пример странке „Зарес“ која је настала из седмочлане фракције једне словеначке парламентарне странке (LDS). Са минималним финансијским средствима и у готово немогуће кратком року, ова група људи је активним коришћењем интернета остварила 9,4% гласова на парламентарним изборима 2008. године и постала трећа странка у словеначком парламенту.

Добар пример су и председнички избори у Чешкој 2013. године, када је неочекивано, а према мишљењу неких аналитичара управо захваљујући одличној кампањи на социјалним мрежама, у други круг избора, уместо фаворизованог Јана Фишера (Jan Fischer), ушао Карел Шварценберг (Karel Schwarzenberg). О озбиљности али и креативности кампање на социјалним мрежама се и сам аутор овога текста могао да увери пред одржавање другог круга избора у Чешкој.

Предност интернет-кампање је и то што се помоћу веза (линкова) могу користити и комуникациони ресурси и креативност свих који вас подржавају. Важан инструмент у интернет (on-line) кампањи постаје изградња мреже заинтересованих особа и симпатизера и на тај начин пружа *„у случају потребе брзу, јефтину, теренску и усмерену мобилизацију свакојаке подршке, организационе или финансијске која надмашује границе традиционалне комуникације“* (Clemens, 1999b: 54).

Дакле, на основу наведених примера је јасно да није питање **да ли се**, већ **како** интернет може користити у току кампање.

Међутим, као што смо рекли, интернет се не користи само у току изборне кампање већ и у континуираној политичкој комуникацији - нпр. од 2006. године немачка канцеларка Ангела Меркел објављује сваке суботе сопствену видео-емисију на <http://www.diekanzlerindirekt.de>

Да ово (употреба интернета у сврху политичког информисања) није нимало безазлено питање, већ напротив, врло озбиљно, показује и тајни документ Европског парламента који је објавио британски *THE TELEGRAPH*. Према изјави представника за односе са јавношћу Европског парламента, документ је био намењен за интерну употребу и изазвао је полемику у Европском парламенту, при чему је један од оних који су документ напали, британски посланик Paul Nutfall, рекао да оваква пракса поткопава политичку неутралност уније.

Наиме, на основу објављеног документа, Европски парламент планира да оснује групу за надгледање која ће **анализирати европску штампу и дискусије на социјалним мрежама**, са циљем да се **идентификују садржаји у којима се изражава негативан став према Европској Унији**, при чему ће посебна пажња бити посвећена земљама у којима је приметан пораст евроскептицизма. И не само да ће ова група вршити анализу већ ће имати и задатак да **активно утичу на дискусије**, било упућивањем демантија, када је реч о штампи, било директним укључењем у дискусије у реалном времену, када су у питању социјалне мреже. За ово Европски парламент планира да издвоји укупно готово 2,5 милиона евра, при чему је већи део, нешто мање од два милиона евра (тачније 1,97 милиона евра) већ издвојен а остатак је планиран да се покрије из буџета за наредну 2014. годину.

Добар пример за то у којој мери су активности на интернету у стању да покрену промене у јавности је и револуција Запатиста (Ejército Zapatista de Liberación Nacional) у Мексику, „арапско пролеће“ или тзв. „твитер револуција“, „босанско пролеће“ итд.

Посебно је интересантно да ни покрет Двери за Живот Србије, који управо активностима на интернету и друштвеним мрежама дугује успех на својим првим изборима, не користи у довољној мери могућности које он пружа. Главна страница и странице општинских одбора на друштвеним мрежама (Facebook) не само да не преносе редовно све информације са веб-презентације (web-site) Покрета (о информацијама из других извора да и не говоримо) већ је део њих и потпуно неактиван.

Када је реч о другим странкама, ако се изузме активност појединаца, стање је још горе.

У овом смислу, позитиван пример, не само активношћу на интернету, него активношћу уопште, на делу, престављају бројне мање политичке организације, појединци али и информативне платформе. Они су не само одличан и хвале вредан пример како треба непоколебљиво и бескомпромисно стајати на позицијама српских националних интереса и како их треба бранити, већ истовремено представљају добар пример како се и без великих материјалних средстава, само трудом и истрајним радом могу постићи незанемарљиви резултати и скренути пажња медија (ТВ, штампани медији итд.).

Овде је важно приметити да се деловање неких од ових организација представља, па према томе и у делу јавности види, као непримерено, непожељно, као патологија, користе се разне етикете (најчешћа је свакако она да су у питању фашистичке организације) и друга средства укључујући и захтеве за забрану, са циљем да се они уклоне јер представљају могући узор другима.

Етикетирање представља у суштини социолошки термин и најчешће се састоји у томе да се појединцу или групи приписује конотација негативног, девијантног у односу на општеприхваћени стандард. Др. Богољуб Шиљаковић каже: *"Етикета-клевета је перформативни исказ: она има интенције не само да некоме припише извесно друштвено непожељно својство, већ да га принуди да се у складу с њим влада да би потврдио своју дисквалификацију /.../ Онај ко има моћ да етикетира хоће да етикету учини стварном. Он једну жељену форму перцепције другог, претвара у реалност другог."*

Бескомпромисан став по питању националних интереса би требало да буде норма а не патологија.

Патриотизам, родољубље и национализам су синоними, међутим појму национализам се од стране оних који врше етикетирање придаје сасвим друго значење, које одговара појму шовинизам.

Према речнику САНУ национализам је свест о припадности одређеној нацији, национални дух, родољубље, патриотизам, док је националиста онај који има развијену свест о припадности одређеној нацији, родољуб, патриот.

Бивши саветник председника руске Думе за геополитичка питања, и саветник Владимира Путина, Александар Дугин, у разговору за лист „Геополитика“ из јануара 2013. каже:

- А што се тиче Косова и Метохије, просто треба притискати одоздо, захтевати (гледао сам и на интернету) постојање разних мрежних друштвених покрета који чврсто стоје на бранику српских интереса, треба просто притискати. На крају крајева, то је питање друштвене мобилизације. Ако читаво српско друштво буде једнодушно, онда никакав властодржац, ни под претњом тренутног смењивања, не може да води политику издаје националних интереса.

Колико су истините речи г. Дугина, односно колики је значај друштвене мобилизације, најбољи пример је уклањање споменика терористима такозване ОВПБМ у Прешеву, који је, без обзира што је тражено мишљење Западних земаља по овом питању, морао бити уклоњен због мобилизације и притиска јавности. По овом питању није било подела, владало је потпуно јединство и зато ни резултат није изостао. Ово би требало да нам послужи као наука за убудуће и за друга питања, између осталог за питање Косова и Метохије.

Циљеви бољег информисања грађана

Незаинтересованост грађана за јавни живот проузрокована је бројним факторима: лошим животним статусом, одсуством вере да они својом активношћу могу довести до промена, недостатком информација итд. Због тога треба најпре радити на развијању свести и уверења код грађана да је њихово активније учешће неопходно и пожељно, да грађани нису само политички конзументи који бирају један између више производа на политичком тржишту, да циљ демократије није само њихово учешће на изборима, већ континуирано учешће у политичким дешавањима.

Реч демократија долази од грчке речи *демос* што значи народ и речи *кратос* што значи владати. Дакле демократија је (или би бар требало да буде) политички систем у коме влада народ. Држава мора да буде заједничка ствар, што је и прави превод речи република, од латинског *res publica*.

Мора се код грађана развијати свест да чином избора својих представника у представничке органе (скупштине) нису на њих у потпуности пренели своје суверено право на управљање државом.

Ево шта о томе каже Петер Мах у својој књизи „Како иступити из ЕУ“:

- То је слично као у спортској секцији, политичкој странци, скупштини станара, добровољном ватрогасном друштву. Изаберимо одбор, благајника и друге важне функције и поверимо им да се са пажњом правих домаћина брину о заједнички подељеној имовини. Уколико своју улогу изабрани управитељи обављају лоше, на следећем сабору ћемо их опозвати. То смо ми чланови-власници који са коначном важношћу одлучујемо. Нисмо подређени одбору и благајнику – одбор и благајник су подређени нама, члановима. У државу се обично не улази – изузетак је захтев странаца за држављанство – у држави се рађамо. Променити државу за другу, бољу, није тако лако као променити спорстску секцију, променити стан или мобилног оператора. Утолико је важније у држави користити своја грађанска права. И државу је могуће у екстремном случају напустити. Али нећемо да одлазимо! То је наша земља, у њој смо се родили, овде се говори нашим језиком, овде имамо пријатеље и породицу.

Даље, потребно је да се, осим изазивања јавне пажње о темама од општег значаја, грађанима Србије на начин, односно језиком разумљивим широј јавности, објективно и тачно представе циљеви и последице по државу и друштво политике власти према Косову и Метохији и процесу приступања Србије Европској унији. Пошто су питање Косова и Метохије и процес приступања Европској Унији повезана питања, онда нам већ сама логика намеће једноставан закључак – ако нам чињенице говоре да нам, у економском смислу, приступање Европској Унији није у интересу, онда одустајањем од процеса придруживања **истовремено избегавамо и постављање услова у вези са Косовом и Метохијом.**

Да кренемо најпре од Европске Уније. Велики број чињеница говори у прилог томе да нам приступање ЕУ није у интересу, међутим, поставља се питање колико је опозиција, и уопште стручна јавност, била активна у томе да се грађанима ове чињенице представе? Углавном се све своди на просто негирање тезе власти да „Европска Унија нема алтернативу”.

Најпре је потребно грађанима објаснити неке основне појмове везане за Европску унију, као нпр. да Европску унију не треба поистовећивати са Шенгенским споразумом, да Савет Европе и Европски савет (Европске уније) нису исто, да нису исто Европски суд правде, који је врховни суд ЕУ, и Европски суд за људска права, да Европску конвенцију о људским правима не треба поистовећивати са Повељом Европске уније о основним правима, да Европски економски простор није исто што и Европска унија и тако даље.

Иако нека од ових питања делују неважно, суштина је у томе да је неинформисаност бирача плодно тле за пропаганду ЕУ. Навешћемо један пример који добро илуструје колико је ово важно. Као аргумент у корист Европске уније често се наводе и претприступни фондови ЕУ, тзв. ИПА фондови. Овај назив „ИПА фондови” долази од скраћенице IPA (Instrument for Pre-Accession Assistance), што се преводи као „инструменти за претприступну помоћ” (Канцеларија за европске интеграције Владе РС). Међутим исправан превод речи “Assistance” би био (пот)помагање или подршка. Ако погледамо за шта су намењени ови финансијски инструменти, ово постаје потпуно јасно. Састоје се из пет компоненти од којих су неке намењене земљама потенцијалним кандидатима а неке земљама кандидатима. Нас у овом случају посебно интересује друга компонента: *„Прекогранична сарадња.*

Циљ ове компоненте је ПРОМОВИСАЊЕ ДОБРОСУСЕДСКИХ ОДНОСА и регионалне сарадње између пограничних, традиционално привредно заостајућих региона земаља које имају заједничку границу кроз спровођење заједничких пројеката.” Познато нам је да је један од основних услова за приступање Србије Европској унији „нормализација односа са Приштином”. Дакле, финансијски инструменти намењени промовисању добросуседских односа са делом наше територије, Косовом и Метохијом, нама се представљају као ПОМОЋ.

Посебан нагласак треба ставити на оне информације које се непосредно тичу грађана (на пример: на Facebook страници [Реци не ЕУ](#) објављени су текстови о забрани димљења меса од 1. септембра 2014, новом закону о ракији итд. Истоимено удружење грађана је дало свој допринос да се попуни празнина у овој области и преводом на српски књига „Европске интеграције без илузија”, бившег чешког председника Вацлава Клауса и „Како иступити из ЕУ” Петра Маха, дугогодишњег саветника Вацлава Клауса и председника Странке слободних грађана, које ће ускоро изаћи из штампе).

У периоду од 1991. до 2000. и од 2001. до 2009. године, према подацима Међународног монетарног фонда, не само да су САД имале виши привредни раст од ЕУ, већ и Југоисточна Азија, Средњи Исток па чак и Субсахарска Африка.

Као што нам је данас познато, план Европске уније да до 2010. године од Европске уније направи најдинамичнију и најконкурентнију привреду, познат као „Лисабонска стратегија”, није успео. Циљ је због тога померен на 2020. годину а стратегија је преименована у „ЕУ 2020”.

На прошлогодишњем Фреја форуму који је одржан од 3. до 5. новембра 2013. у Бриселу експерт из Генералног директората за економска и финансијска питања Европске комисије, Мајкл Ведсо, говорио је учесницима форума о остваривању стратегије „ЕУ 2020” износећи поједине процене и за 2030. и 2060. годину. Процене кажу да ће до 2030. године расти само привреде Кине и Индије, док европска привреда пада, као и економије Јапана и САД. Али изгледа да су ови подаци познати свима осим грађанима Србије.

- Упркос разним саопштењима европских политичара је садашња економска стагнација и са њом спојена свеопшта несигурност људи-грађана због последњег развоја у Европи неоспорна реалност. *(Вацлав Клаус, Европске интеграције без илузија)*

Да ли су нам опозиција или стручна јавност некада, рецимо, навели примере Гернзија или Андоре?

Гернзи (енгл. Bailiwick of Guernsey, фр. Bailliage de Guernesey) је британски крунски посед у Ламаншу, између обала Француске и Енглеске, заједно са Џерзијем сачињава групу Каналских острва. Гернзи није део Уједињеног Краљевства, нити Европске уније.

Андора (катал. Andorra), или службено Кнежевина Андора (катал. Principat d'Andorra) је мала кнежевина у југозападној Европи, смештена у источним Пиринејима између Француске и Шпаније, и такође није чланица Европске уније. Да упоредимо и податке о незапослености и БДП у овим земљама са подацима неких земаља чланица Европске уније.

Процент незапослености: Андора 0,0%, Guernsey 0,9%, Велика Британија 8,0%, Немачка 8,2%, Француска 9,7%.

БДП по глави становника (УСД): Guernsey 45 000, Андора 43 000, Велика Британија 35 000, Немачка 34 000, Француска 33 000. (Извор: Петер Мах, „Како иступити из ЕУ”).

Додајмо овоме и Швајцарску - проценат незапослености: 3,7%. БДП по глави становника (УСД): 42 000. (Извор: CIA Factbook)

- Број Немаца који свакодневно долазе у Швајцарску за послом од године 2004. до године 2009. се попео са 35 хиљада на 45 хиљада, број француских гастарбајтера се попео у истом периоду са 90 хиљада на 114 хиљада. Број Француза који живе у Швајцарској се попео од 2004. године до 2008. са 69 хиљада на 89 хиљада. Број Немаца који трајно живе у Швајцарској се попео за исти период са 146 хиљада на 235 хиљада. Укупно одлази из Немачке да живи у иностранству 160 хиљада немачких грађана годишње и овај број сваке године расте за око 10 хиљада људи. *(Извор: Петер Мах, Како иступити из ЕУ)*

Улазак у ЕУ је довео до великог раста спољног дуга нових чланица попут Мађарске, Словачке, Чешке, Пољске, Словеније, Румуније или Бугарске што показују упоредни подаци. На

пример, мађарски спољни дуг је порастао за невероватних 100 милијарди долара након уласка у ЕУ, у периоду од 2003. до 2011. године. Такође, упоредни подаци из источноевропских држава показују да је улазак у ЕУ поред раста спољног дуга, довео и до раста незапослености. Ипак, упоредни подаци из источноевропских држава чланица ЕУ који највише забрињавају су свакако они који се тичу раста популације која живи испод границе сиромаштва. (извор: Дејан Мирковић, 16. јун 2012. НСПМ)

У Грчкој је почетком 2013. године проценат незапослености међу младима износио 59,1%, у Шпанији 55,9% а у Италији 38,4%, у Португалу 42,1%. У мају ове године просечан проценат незапослености међу младима у ЕУ је износио 23,8%.

- Министарство за економске односе са иностранством је 2003 л. Г од Саветодавног центра за економска и правна питања у Београду наручило анализу која је требало да прикаже ефекте придруживања Србије и Црне Горе Европској унији. Стратегија придруживања СЦГ Европској унији је рађена на основу ове анализе. /.../ експерти из Саветодавног центра за економска и правна питања у својој анализи (коректно) признају који су директни и индиректни трошкови придруживања ЕУ. Између осталог то су: отежани услови пословања услед јаче конкуренције уз могућност затварања неких предузећа, смањивање плате у мање конкурентним секторима, раст незапослености услед ликвидације неконкурентних фирми, редуковање прихода буџета услед губитка дела царинских прихода, негативни ефекти на текући биланс због повећаног увоза.

(*Мр. Дејан Мирковић, Аргументи против Европске уније*)

Проф. др. Слободан Комазец је на предавању у Културном центру Студентског града под називом „Криза Европске уније и ефекти придруживања” између осталог детаљно навео све аргументе за приступање и против приступања Србије Европској унији. Списак аргумената „за” не само да је кратак (за разлику од списка разлога против) већ га професор Комазец закључује следећом реченицом: „Све наведене предности и 'користи' од придруживања могу доћи до изражаја само у случају да 'кореспондирају' с интересима других држава чланица”. Кључна реч овде је „само”.

Уочи посете немачке канцеларке Ангеле Меркел Турској, европски комесар за енергетику немац Гинтер Отингер је изјавио: - Могао бих да се кладим да ће једног дана у наредној деценији немачки канцелар и његов или њен колега у Паризу морати да пузе на коленима у Анкари молећи Турке: „Пријатељи, придружите нам се!” (*Вечерње новости online 22.2.2013*)

Прекид преговора о приступању са Европском унијом, подразумева се, не значи и прекид сарадње са оним земљама ЕУ са којима смо и до сада сарађивали.

Овде смо изнели само део аргумената јер ова тема захтева посебну обраду. Међутим, ако до сада од стране опозиције и стручне јавности нису изнети ни неки основни подаци и информације који се тичу ЕУ, онда не треба да чуди податак да никада није направљена ни озбиљна економска анализа колико су Србију до сада коштале евроинтеграције, укључујући примену Споразума о стабилизацији и придруживању, и колико ће нас коштати наставак тих

интеграција. У сваком случају, оно што је извесно јесте да више није реч о стотинама милиона, већ бројкама које се изражавају милијардама евра.

На крају треба додати и то да питање приступања Србије Европској унији није само економско питање, већ подразумева и наметање културних образаца и моралних норми које су у супротности са нашом традицијом и православно-светосавским системом вредности, што са собом носи бројне последице.

По речима једног од наших највећих православних мислилаца, оца Јустина Поповића, Европа почива на човеку као темељу, и изграђена је на принципу и критеријуму да је човек мера свих ствари - са друге стране, наша култура почива на личности богочовека Христа, богочовек је, како каже отац Јустин, мерило свих ствари.

Са друге стране, колико је опозиција и стручна јавност учинила да нам се представи алтернатива приступању ЕУ?

Да ли нам је једна од алтернатива сарадња са земљама БРИКС-а (Бразил, Русија, Индија, Кина, Јужноафричка република)? Они координишу своје ставове и активности по питању низа тема из области економије и политике и теже променама (ММФ, Светска банка, Савет безбедности УН) које би биле у складу са њиховим све већим утицајем у свету. Имамо ли информација о земљама БРИКС-а, односно јесу ли представљене широј јавности?

- Лидери БРИКС-а су 2013. постигли договор о стварању резервног фонда у висини од 100 милијарди долара за осигурање у случају нестабилности тржишта. Такође је донета и одлука о стварању сопствених финансијских институција. Према речима координатора Министарства спољних послова РФ за питања групе БРИКС Вадима Лукова, Развојна банка БРИКС-а, која се формира, а чији би обим актива требало да износи 50 милијарди долара, намењена је за заједничка производна улагања. *(Геополитика, јун 2014.)*

Само становништво ових пет земаља чини 43% светске популације и ниједна од њих НИЈЕ ПРИЗНАЛА НЕЗАВИСНОСТ Косова и Метохије.

- Добро позната скраћеница БРИКС ускоро би могла да се промени у БРИКСА. Наиме, жељу да се прикључи неформалном савезу у који улазе Бразил, Русија, Индија, Кина и Јужноафричка република изразила је - Аргентина. *(Геополитика, јун 2014.)*

Да ли нам је алтернатива приступање Евроазијској економској заједници? Колико имамо информација о ЕАЕУ?

- Председници Русије, Белорусије и Казахстана, Владимир Путин, Александар Лукашенко и Нурсултан Назарбајев потписали су споразум о оснивању Евроазијске економске уније, јавља ИТАР-ТАСС. Лидери су ставили потписе испод историјског документа после седнице Највишег евроазијског економског савета у Астани. Унија ће почети да функционише од 1. јануара 2015. Владимир Путин је изјавио да Русија свесрдно подржава тежњу Киргизије и Јерменије да се укључе у евроазијску интеграцију. *(29. мај 2014.)*

- Економиста Мирослав Живковић /.../ каже /.../ да је према економским перспективама потпуно логично окретање према региону који би обухватила Евроазијска унија. Он објашњава да би се „тај савез економски међусобно наслањао на Кину, а према подацима ММФ-а већ до 2016. Кина ће постати највећа светска економија. Према глобалним инвестицијама Кина је пета на свету са 68 милијарди долара, а Русија осма са 52 милијарде.“ (Б92, 09. 10. 2011.)
- Пре пет година сам започео израду Глобалне концепције формирања Евроазијске Уније, тако да полажем велике наде да ће моје теоријске ставове везане за Србију подржати Владимир Путин. Лично желим да већ 2016. године Београд постане четврти главни град Евроазијске Уније. Управо је то пут да се Београд претвори у главни саобраћајни чвор за робу и услуге на Балкану. Свој кључни геополитички положај Београд треба да материјализује и претвори у економске користи - каже проф. др Игор Панарин, декан Дипломатске академије Министарства иностраних послова Русије. (извор: *fakti.org*)

Наведимо овде и пример Белорусије који се, такође, из неког разлога не наводи. *Геополитика јул 2014. - Део разговора са амбасадором Белорусије у Србији, Владимиром Чушевим.*)

- *Још пре двадесетак година на Западу је најављиван привредни колапс Белорусије, а она је, после Немачке, постала најразвијенија земља у овом делу света. Чему треба да захвалите тако значајан привредни раст?*

В.Ч: Наравно да је то резултат политике коју води председник Белорусије и њена влада, али и међународне сарадње са Русијом која произилази из Споразума о изградњи Савезне државе Белорусије и Русије који је потписан 1999. године. Ради се о економском, политичком и војном савезу двеју земаља који дефинише најтешњу сарадњу без постојања граница и царине, са равноправним могућностима за оба наша народа. Искуства овога Споразума сада се кристе за развој интеграције Белорусије, Казахстана и Русије у оквиру новонастале Евроазијске економске уније.

Незапослене, видим, ни не помињете јер је стопа незапослености занемарљиво ниска, насупрот Европи, где она додатно генерише кризу.

В.Ч: Да, стопа незапослености креће се од 0,5 до 1,5 одсто, захваљујући привреди која се заснива на домаћим ресурсима и развојним пројекцијама, квалитетној радној снази јер имамо доста виших школа које прате светске трендове и припремају кадрове за модернизацију белоруске привреде.

Већ и само тржиште Русије уз боље искоришћење Споразума о слободној трговини, пружа велике могућности. Споразум о слободној трговини Русије и Србије (онда СРЈ) потписан је 28. августа 2000. године ради продубљивања и унапређења узајамне трговинско економске сарадње. Србија је једина држава у Европи, поред неких чланица Заједнице независних држава (ЗНД), која има потписан Споразум о слободној трговини са Русијом. Споразум прописује да се за робу, за коју се може доказати да је пореклом из Србије (која има више од

50% садржаја из Србије), не плаћа царина када је намењена за тржиште Русије, осим ако није изузета из режима слободне трговине.

Ово се најбоље видело након контрамера Руске Федерације на санкције Запада. Наиме, Русија је увела забрану на испоруку намирница од меса, рибе, млека, поврћа и воћа из Европске уније, САД, Аустралије, Канаде и Норвешке на годину дана. (10.08.2014 Глас Русије)

- Да је озбиљно схваћена пословна прилика која се пружа Србији након руске забране за европске прехранбене производе, говори податак о томе да је без задршке формиран центар који ће информисати српска предузећа о условима извоза у Русију. „Волели бисмо да можемо да извозимо и много више и схватамо да је то у ствари питање само наше производње, наше организације.”- каже за Глас Русије самостални саветник Центра за интернационализацију ПКС Дејан Делић. (18.08.2014. Глас Русије)
- Русија се много боље носи са светском економском кризом него већина развијених земаља, показују подаци Светске банке објављени у јулу. Русија је уз свој бруто домаћи производ (БДП) по становнику према паритету куповне моћи (ПКМ) у 2012. надмашила све земље ЕУ, укључујући и Немачку, која је на 6. месту у свету. У првих пет испред Русије су САД, Кина, Индија и Јапан. Јулски рејтинг Светске банке у односу на руски БДП према ПКМ је још једна потврда завидног нивоа руске привреде, истичу стручњаци. Према номиналном БДП-у (подаци ММФ-а) Русија је напредовала са 9. на 8. место. Поред тога, Светска банка је Русију почетком јула пребацила у групу земаља са високим националним дохотком по глави становника. Анкетирани стручњаци верују да ће се у наредној години због стагнације у еврозони предност Русије у односу на Европу све више повећавати. (Извор: Геополитика, Економија: Руска привреда прва у Европи)

Русија је највећи произвођач нафте и земног гаса у свету, а такође поседује највеће резерве минерала и енергената. Руске девизне резерве су у децембру 2012 године износиле 528,8 милијарди долара.

Споразум о слободној трговини са Русијом би у случају приступања Србије Европској унији, међутим, морао да буде суспендован.

Можемо се, када је реч о тражењу алтернативе, а руководећи се изреком да је историја учитељица живота (HISTORIA MAGISTRA VITAE EST), поучити и на примерима из сопствене историје.

Царински рат или свињски рат је трговински сукоб између Краљевине Србије и Аустроугарске монархије који је почео 12. јануара 1906. године. Аустроугарска је забранила увоз и транспорт стоке, живине и пољопривредних производа из Србије. Сматрало се притом, да ће Србија брзо капитулирати, будући економски слаба и зависна од тржишта Аустроугарске за своје најважније производе. На ове забране и друге мере Србија је Аустроугарској дана 12. јануара 1906. ОДГОВОРИЛА ИСТИМ МЕРАМА. За Краљевину Србију је, на крају, царински рат имао повољне последице. Тражена су и нађена нова тржишта и то у Немачкој, Египту, Француској, Русији, Енглеској, Швајцарској и другим државама. Трговина не само да је ушла у

свој нормалан ток, већ смо успели да знатно повећамо обим спољне трговине и проширимо број својих трговинских партнера. Дакле, далеке 1906. године смо успели, говорећи језиком данашњице, да нађемо алтернативу тржишту Аустроугарске, чак и у далеком Египту.

Амбасадор Бразила у Србији Alesandre Ador Neto за Б92 каже: „Бразил никада није зависио само од једног тржишта. У прошлости су главни били САД, ЕУ, Латинска Америка, сада се придружују Кина и Идија. Ако је криза у Европи, Бразил није претерано на удару јер има алтернативу”.

Како је онда могуће да данас не можемо да пронађемо алтернативу тржишту Европске уније? У ствари, исправно питање гласи: ДА ЛИ ЈЕ ИСТИНА да не можемо да пронађемо алтернативу тржишту ЕУ? Мислим да закључак није тешко извести.

Па зашто нам онда упорно власт немеће тезу да Европска унија нема алтернативу, ако нам чињенице говоре супротно? Мислим да смо део одговора на ово питање дали на самом почетку текста, говорећи о петооктобарским променама.

Мислим да није на одмет да се овде присетимо речи Светог Владике Николаја који је предвидео да ће на власт у Србији доћи они „којих би се марва застидела и векови дивљи посрамили.”

Треба на крају подсетити и на изјаву Немачке канцеларке Ангеле Меркел (*Блиц, 14. 12.2012.*) да после приступања Хрватске Европској Унији даља проширења нису планирана.

Ако би и дошло до неке промене по овом питању, онда би то опет било само у њиховом интересу:

- Постоји објективна сумња да сви они који носе одговорност за илегалан рат против Југославије имају сада у интересу да Србију уведу у Европску унију, да би, напослетку, оправдали ратну агресију и њен резултат. (*Вили Вимер, бивши државни секретар немачког министарства одбране, потпредседник парламентарне скупштине ОЕБС-а, и посланик у Бундестагу, Геополитика, март 2014.*)

Додатни проблем, не само када је реч о опозицији већ и о стручној јавности, је то што се проблем Косова и Метохије представља готово искључиво као питање од само духовног значаја за нас. Тек понекад, сада већ све ређе, промакне и информација да је реч о десет посто наше територије, као назнака која индиректно указује и на економску равн овог проблема.

У државној својини Републике Србије на Косову и Метохији налази се око 24 500 хектара пољопривредног, шумског и грађевинског земљишта, више од 1,4 милиона м² службених зграда, 145 000 м² пословних и 25 000 м² стамбених зграда, 4 000 м² објеката за посебне намене и још око 400 000 м² других грађевинских објеката, према речима помоћника министра за Косово и Метохију Бранислава Ристића (*Politika online 24. 12. 2012.*)

Само вредност ЕПС-а, према проценама овог предузећа, износи око 3 милијарде евра. Према

проценама Светске банке, вредност минералних резерви на Косову и Метохији износи 13,5 милијарди евра (*Pressonline 24. 12. 2012*).

Најзначајније место у структури ових сировина заузима лигнит чије геолошке резерве износе око 15 милијарди тона. Билансне резерве олова и цинка процењују се на 51 милион тона, што представља 74,1 одсто билансних резерви Републике Србије. Резерве никла и кобалта процењене су на 19,9 милиона тона, а резерве боксита на 1,7 милиона тона.

- Резерве угља на Космету су импозантне. Наше последње студије показују да је потенцијал на КиМ довољан за две термоелектране, а то је струја за сто година - каже проф. Др. Драгоман Рабреновић, са Рударско-геолошког факултета у Београду и додаје да Србија никако не би требало да се стави по страни када је реч о овом потенцијалу. Према речима др. Станишића, који је имао поуздана обавештења с разних страна света, само резерве косовског лигнита вреде око 500 милијарди долара. Том податку, због кога смо пре више од четири године обојица наилазили и на подсмехе, постепено се приближава вредност коју је проценио „Волстрит Џорнал”. (*13.11.2011 Политика online*)
- У јулу ове године „Волстрит Џорнал” је објавио вест да је изасланик светског финансијског магната Џорџа Сороса прошле године био пет пута на Космету. И то у друштву албанског милијардера Сахита Мује, с којим Сорос хоће да експлоатише косметски лигнит, процењен на вредност већу од 300 милијарди долара. Извршни директор корпорације „Албански минерали” Муја као ни Сорос немају у виду само угаљ, већ и олово, хром, цинк, злато сребро, бакар, никл и друга богатства, закључио је „Волстрит Џорнал”. (*13.11.2011 Политика online*)

Погледајмо и шта сам Сахит Муја власник компаније „Albanian Minerals” каже о рудном богатству на Косову и у северној Албанији:

- Нова геолошка истраживања и хемијски резултати урађени од стране Albanian Minerals су показали невероватну количину минерала у северној Албанији и на Косову. Ту су и велике количине магнезијума и никла у Кукеш и Тропоја региону. Albanian Minerals и Вуџис ШПК су повећали обим радова у изградњи инфраструктуре и износ уложеног новца и планирано је утростручити износ инвестиција у региону у 2012. Велике резерве минерала које постоје у Албанији и на Косову вредне су стотине милијарди долара. Најзначајније на Косову су резерве угља највеће у Европи, злато, сребро, арсен, талијум, бизмут и гвожђе, типови олова и цинка и других метала. Потенцијал у рудама у Албанији и на Косову је већи него што је било ко икада замислио. (*February 5, 2012 Sahit Muja, President and CEO Albanian Minerals New York, www.albanianminerals.com*)
- Пре него што је почела агресија НАТО-а на СР Југославију, Новак Бијелић, директор комбината „Трепча” дао је ову изјаву: „Рат на Косову је око рудника, ништа друго /.../” (*13.11.2011 Политика online*)

Вредност узурпиране имовине Косовско-метохијских Срба процењује се на преко 50

милијарди евра. Катастарски 58% целокупног земљишта на територији Косова и Метохије припада власницима Србима. А шта је са вредношћу имовине СПЦ? Зашто се ови подаци не представе јавности?

Додајмо још и ово:

- Србија је преузела 858 милиона евра дуга Косова страним повериоцима и још га отплаћује. Тим парама грађене су термоелектране, рудници, фабрике, путеви, акумулације за снабдевање градова водом и наводњавање, међу њима и систем „Ибар-Лепенац”, са хидроелектраном и акумулацијом „Газиводе”. (Александар Микавица, 24.08.2013.)

Узимајући у обзир све претходно наведено, оправдано је поставити питање: зашто се и питање Косова и Метохије не представи истовремено и као економско питање кад оно то, ван сваке сумње, и јесте?

Подсетимо се на овом месту, а у вези свега горе наведеног, и речи Ивице Дачића:

- Премијер Дачић је рекао да нико не треба да буде у заблуди да Србија на Косову има нешто што може да изгуби... (Новости 04.12.2012.)

Највећи проблем ипак представља одсуство стратешке перспективе, односно постављања политике на дужи рок. Уместо тога води се ad hoc политика, а није ретко да се све своди само на издавање саопштења поводом нечега што се већ догодило.

Садашњу ситуацију можемо сликовито да опишемо сценом из књиге „Алиса у земљи чуда”, када Алиса једног дана долази до рачвања пута и пита насмејану мачку на дрвету:

- Који пут да изаберем?
- Где желиш да идеш? - гласио је одговор.
- Не знам - одговорила јој је Алиса.
- ОНДА, - рече мачка - НИЈЕ НИ ВАЖНО.

Да би смо знали који пут да изаберемо, морамо најпре знати шта нам је циљ, а циљ је садржан у националном програму који ми немамо. Једини наш национални програм који смо имали, је као што је познато „Начертаније” Илије Гарашанина. При том, национални програм не мора бити нужно у писаној форми, и то и јесте проблем, јер ми немамо чак ни неписани, у смислу развијене свести о одређеним циљевима којима бисмо дугорочно тежили.

Али је такође важно и да се одреди и шта нам нису циљеви, да нам се не би поново десило да нам се наметну неки циљеви који нису нису у складу са нашим националним интересима. Као што нам је познато, „Начертаније” Илије Гарашанина је претпоставило уједињење „свих народа српских”, како он то каже, а уместо тога ми смо се одлучили на савез са осталим јужним словенима, према плану Фрање Заха.

Проблем недостатка стратешке перспективе се одражава и на појединачна питања, као што

је питање окупираних територија, РСК и Косова и Метохије. Овде у пуној мери долази до изражаја недостатак креативности, снаге и храбрости и политичког самопоуздања.

У том смислу мишљења и предлози су различити, почевши од оних који сматрају да „суштински не треба да радимо ништа. Треба да чекамо на промене у међународним односима снага и да чекамо да се уруши та косовска парадржавна творевина“(!?) (*Геополитика јул-август 2012*), до оних који нуде апстрактна решење као на пример некакву геополитичку трансферзалу која би укључивала и Албанију(!?). Неки говоре о ратовима будућности који се неће водити оружјем(!?) као начину, док други слично томе, предлажу “хумане видове борбе”, “где култура представља нашу највећу снагу”(!?). Нису ретки ни они који говоре о мирном решењу, при чему, наравно, изостаје било какво даље објашњење на који начин би се то (враћање) мирним путем остварило.

Најбројнији су свакако они који решење виде у подели Косова и Метохије. Предлози за поделу Косова и Метохије не представљају никакав „план” у ужем смислу те речи већ „решења” која у обзир узимају само тренутно стање у погледу етничког састава и територијалног разграничења.

Да ово није ништа ново, и да је и раније било људи који су размишљали на сличан начин и износили сличне предлоге, сведочи и пример Милана Недића.

- Мој претходник, ђенерал Недић, поднео је још 1. новембра нацртан реферат Вашем кр. Височанству и председнику владе у коме је /.../ тражио да се приђе Осовини, па и **по цену уступака неких делова наше територије**; /.../ (*Миодраг Јанковић, Вељко Лалић - Кнез Павле, Истина о 27. марту, стр. 49*)

Имамо и оне који наизглед имају јасан став по питању Косова и Метохије: свима треба да се стави до знања да ниједна власт неће званично признати независност Косова.

Прво, из оваквог става је једино јасно то да се неће званично или DE IURE признати. Друго, већ и сама логика нам каже да не признати независност Косова и Метохије, са једне стране, и вратити Косово и Метохију у уставно-правни поредак и територијалне оквире Републике Србије, са друге стране, није исто.

И наравно, имамо оне који кажу да ћемо „силом отето, силом вратити”, иако се и ово све ређе може чути. Јасно је да је ово једино решење али се, нажалост, даље у разради није отишло.

И коначно, најчешће се понавља како ћемо Косово и Метохију вратити кад тад, па макар и за педесет, сто година.

Да ли мислите да ће се они који су остали да живе на Косову и Метохији осећати безбедније и да ћете им помоћи да не изгубе наду када им кажете да ћемо се тамо вратити за пола века, век? Да ли ћемо их на тај начин мотивисати да истрају и остану на Косову и Метохији? 2007. године је од укупног броја становника на Косову и Метохији било 92% Албанаца, 5% Срба и 3% осталих. Колико ћемо тамо Срба затећи за 50-100 година? Шта ћемо тамо затећи у

материјалном смислу? Хоће ли бити уопште наших цркава и манастира? Ако наша политичка генерација није спремна да се жртвује, на основу чега изводимо закључак да ће то бити спремна да уради нека генерација после нас? И коначно, према попису становнишва из 2002. године у Србији је живело 7 498 001 становника а 2011. 7 120 666 што је апсолутни пад од 377 335 становника. Простом рачуницом, ако би се овај тренд наставио, долазимо до податка да би нас за 50 година било за преко 2 милиона мање, а за 100 година за преко 4 милиона. Ко би онда вратио Косово и Метохију?

Као што је речено, у случају предлога о подели Косова и Метохије не може се говорити о плану у ужем смислу те речи, јер не садржи ни једну битну одлику плана, већ се ради о „решењу” заснованом на простом признавању тренутног стања у погледу етничког састава и територијалног разграничења између Срба и Албанаца на Косову и Метохији. Кључне речи у овом случају јесу **„тренутно стање”**, за које се као замена користе термини као што су „политичка реалност” или само „реалност”, а као објашњење или оправдање предлога за поделу Косова и Метохије се наводи поштовање, уважавање ове „реалности”. Дакле садашње, тренутно стање се **представља као коначно и непроменљиво**.

Оправдање за овај предлог које се изражава речима да треба „уважити реалност” има своје упориште или основ у мишљењу да је „политика уметност могућег”. Став да је „политика уметност могућег” је само оправдање за недостатак креативности, али пре свега снаге и храбрости и политичког самопоуздања.

Ко су они који су се руководили овим правилом? Бројни просечни политичари који нису учинили ништа значајно и које из тог разлога историја и не памти. Ако их и памти, памти их због неприхватљивости оваквог приступа у датим околностима, као, на пример, маршала Петена (marechal Henri Philippe Petain), Видкуна Квислинга (Vidkun Quisling) или већ помињаног Милана Недића.

Ко су они који се нису мирили са датим околностима као непроменљивим него су их мењали? Бројни су примери и у свету и код нас. То су вође, велике вође. Да ли би било Првог српског устанка да је Карађорђе уважавао тадашњу „реалност”? Да ли би било Другог српског устанка да је Милош размишљао на тај начин? Никола Пашић је такође био један од оних који су обликовали, а не уважавали, реалност. Генерал Михаиловић је размишљао на исти начин: „Јунаци! Наша је влада срамно потписала акт о нашој безусловној капитулацији. Ја ту капитулацију **не признајем**.”

Велики је број примера и из ближе и из даље историје, и ово се може применити на све области живота (Никола Тесла, Михаило Пупин, кошаркаши, одбојкаши, ватерполисти, Новак Ђоковић) а не само на политику и вођење државе и друштва.

И на крају да закључимо: „политика је уметност могућег” – како то медиокритетски и поданички звучи. Онима који нису спремни и способни да мењају тренутно стање, онима који нису спремни и способни за подвиг – није место на челу српске државе и уопште у српској политици. Они који наводе пример две Немачке или Кипра као могуће решење, налазе се негде између оних који заговарају поделу и оних који су мишљења да треба

чекати. Ово би значило задржати status quo. Интересантно је, у том смислу, да се не наводи пример Фокландских острва.

У 19. веку, тачније 1833. године, Британија је заузела Фокландска острва (Falkland islands) или Малвинска острва (Islas Malvinas) која су припадала Аргентини, од које су удаљена од 480 до 650 километара, и претворила их у своју колонију. 1982 године Аргентинци су покушали да их поврате и 2. априла 1982. године 3 000 аргентинских војника се искрцало на Фокландска острва. 5. априла 1982. Британија је послала више од 100 ратних бродова у јужни Атлантук, а 21. маја почело је искрцавање британских војника на Фокландима. Укупне снаге које су искрцане на копно износиле су 5 000 људи. Аргентинске снаге су се предале 14. јуна. Према попису становништва, Фокландска острва су 2008. године имала **3 140 становника** и налазе се на 14 000 километара од Лондона. Тако поступа озбиљна држава (наравно, ако оставимо по страни питање коме Фокландска острва припадају).

Могућност да ће доћи до рата већег обима, при чему се најчешће користе речи „Трећи Светски рат“ не само да се не искључује, већ се, напротив, све чешће помиње.

Шта би смо ми урадили у случају да до тога дође по питању Косова и Метохије и РСК, кад немамо никакав дугорочан план? И не само по питању Косова и Метохије, већ уопште српског народа? Који би био наш ратни циљ у том случају? Или бисмо као ратни циљ прихватили оно што би нам земље Запада одредиле као циљеве, посредно преко политичара у Србији који су под њиховом контролом? Радимо ли нешто на томе да припремимо јавност и за ову могућност како бисмо умањили могућност постављања погрешних циљева у случају да до рата (ма колико то можда некоме звучало невероватно) дође? Имамо ли неки план и циљеве (ослобођење окупираних територија, уједињење итд.) за будућност када је у питању наш народ?

Ширење дефетистичког мишљења

Уместо да ободре народ и подигну му морал, оваквим својим изјавама опозициони политичари, без обзира на њихове мотиве, чине управо супротно, изазивају осећање безнађа и малодушности како народа у централној Србији тако и оних на Косову и Метохији. У том смислу, овакве њихове изјаве представљају ништа друго него ширење дефетистичког мишљења. То као последицу има и то да, рецимо, на протесту против потписивања тзв. Бриселског споразума (Бриселске издаје) у Београду буде присутан неприхватљиво мали број људи.

Уместо тога, подршка нам долази из иностранства: “Огромна већина Срба, и оних младих, има у себи и родољубље и национални понос, и то је оно што ће им помоћи да превазиђу и ову садашњу нелаку тешку ситуацију.” (Јарослав Фолдина, посланик у чешком парламенту у разговору за Никад Граница)

Дефетизам долази од француске речи *défaitisme*, односно *défaite* што значи пораз, користи се најчешће у контексту рата али и у осталим областима као што су политика, економија, култура или спорт. Често се поистовећује са песимизмом и њиме се означава малодушност, неповерење у сопствене снаге, изгубљеност, **ОДРИЦАЊЕ ОД АКТИВНОСТИ УСЛОВЉЕНО**

ПРЕТРПЉЕНИМ ПОРАЗОМ, односно представља прихватање и помирење са поразом без борбе проузроковано веровањем да ће борба сигурно бити изгубљена.

Подсетимо се речи Томислава Николића изречених на Правном факултету у Београду, на догађају којим је обележено 100 година од Првог балканског рата. Николић је изјавио да се „данас борба за истину и правду води речима ... не треба да водимо ратове... ". (*Бета*, 23.10.2012)

- Србија више неће узроковати ратове и желимо бити стуб стабилности у региону. Нећемо учествовати ни у каквим ратовима и сукобима - истакао је Вучић. Напоменуо је да Србија једноставно више не жели да се враћа у прошлост и да неће више стварати нове тензије и могуће ратове у региону. (*Анадолија/Ослобођење*, 4.8.2014)

Ево шта са друге стране каже Свети Владика Николај: „Дошао је рат. Нека буде мирна наша савест, хришћани, јер рат је једно средство у рукама Божјим као мир. Пале су прве жртве. Не жалите мајке и сестре, ваши погинули у рату живеће у рају, јер су дали живот свој из љубави према ближњем, према потлаченој браћи својој. Од те љубави нема веће, рекао је Христос.“ (*Свети Владика Николај Охридски и Жички, БЕСЕДА ПРЕД КУМАНОВСКУ БИТКУ*)

Чак је и Добрица Ћосић, који је још почетком 90-их почео да заговара поделу Косова, једном приликом написао:

- Отаџбину можемо да одбранимо само ако је сви бранимо. У одбрани слободе за све људе и жене постоје дужности... Рат је најтежи и најгори посао на земљи, а мора се. Рат хоће освајачи, пљачкаши и убице. А ми то нисмо. МИ НЕ РАТУЈЕМО ДА ОСВОЈИМО ТУЂЕ, МИ РАТУЈЕМО ДА ОДБРАНИМО СВОЈЕ... (*Добрица Ћосић, говор ђенерала Михајла Рашића*)

У вези овога, оно чега такође морамо бити свесни јесте да се стање у коме се сада налазимо ни у ком случају не може окарактерисати као редовно - напротив, против нас се води рат, неконвенционални рат (супститут за оружану агресију) па се према томе и политика странака и покрета опозиције мора водити у складу са том чињеницом. Овде је важно скренути пажњу на чињеницу да теорије САД (као што је и теорија „мрежног“, односно „мрежноцентричног“ ратовања) у складу са којима се воде данашњи ратови (различити од оних у прошлости; који се воде и без објаве рата, и који подразумевају и активности у стању формалног мира), нису никаква тајна, напротив доступне су свакоме ко је заинтересован. Ово је корисно, јер се из њих могу извући и основне смернице за деловање (одбрану), али наши (опозициони) политичари очигледно не спадају у групу заинтересованих.

- Основни задатак вођења свих „мрежних ратова“ представља извођење „операција базних ефеката“ (Effects-based operations) које се одређују као „свеукупност радњи усмерених на формирање **модела понашања** пријатеља, неутралних снага и непријатеља, у **ситуацији мира**, кризе и рата.“ (Цит. према : Edward A. Smith, Jr. Effects based operations, Applying Network-centric Warfare in Peace, Crisis and War, Washington, DC:DoD CCRP, 2002) (*извор - Александар Дугин, Геополитика постмодерне*)

И на крају имајући у виду све горе наведено, треба преиспитати сврсисходност даљег финансирања САНУ.

- Руководство Српске академије наука и уметности годинама води антисрпску политику. Под изговором немешања у дневнополитичка питања, Академија је остајала нема на суштинска, национална питања као што су Косово, ратни злочини, језик, неуставност Статута Војводине... - овако академик Василије Крестић за „Новости“ коментарише ситуацију у Српској академији наука и уметности. (*Вечерње новости*, 22 јун 2014)

Зашто нам се све ово дешава?

- Говорећи језиком геополитике, проблем Косова и Метохије и други проблеми са којима се суочава Србија и српски народ у току и након распада Југославије, последица су тренутне надмоћи цивилизације Мора, (таласократије, атлантизма) до које је дошло након распада СССР-а као представника супротстављеног геополитичког пола, Копна (телурократије, евроазијства). /.../ У оквиру малог модела читавог Балканског полуострва Срби претстављају евроазијски импулс, појављују се као носиоци идеја heartland-а. (*Александар Дугин, Основи геополитике I, Геополитичка будућност Русије*)
- Иако се географски налазимо на рубном подручју, наш значај није пропорционалан овој чињеници. Управо супротно. /.../ ако је у центру све парализано, све у пометњи и неверици, много тога зависи од оних стражара који, премда заборављени на најистуренијем положају, и даље извршавају своју дужност – јер, наредбу за повлачење нису добили, или се можда праве да је нису добили, имам у виду управо Србе/.../ Онај ко контролише Источну Европу, има превласт над heartland-ом, онај ко доминира над heartland-ом, доминира над Светским Острвом; онај ко доминира над Светским Острвом, доминира над светом. (*Halford Mackinder "Geographical Pivot of History"*) Сматрам да је средиште света у Србији. Тајно срце планете је негде код вас, ви га чувате... (*Александар Дугин, утемељивач руске савремене школе геополитике*)

Ово исто, само другим речима, потврђује и амерички професор Роберт МекДауел:

- Историографски меродавна сведочанства о важности Југославије и Југоисточне Европе у Другом светском рату одавно су део званичне документације не само британских, француских, америчких и немачких, већ и источноевропских обавештајних служби /.../ Тако је у оба светска рата Немачкој остало једино да што пре освоји те богате залихе суштински важних добара у Јужној Русији, на руском Кавказу и на Средњем Истоку. Али предуслов за то је потпуна контрола над Југоисточном Европом и њених саобраћајних праваца Дунавом и железницом... Верујем да је непобитно доказано да је у оба светска рата Југоисточну Европу, са Југославијом и Србима као главним фактором – немачка Врховна команда сматрала одсудном за свој успех на источном фронту, тј на руском и источномедитеранском сектору. (*Роберт МекДауел – „Стрељање историје“, Кључна улога Срба у другом светском рату - Robert Harbold Mc Dowell, The Key Strategic Role of the Serbs and Their Leader, General Mihailovich, in Southeast Europe During World War Two*)

Слично мишљење износи и британски професор J. A. R Marriot (The eastern question) итд.

Управо из овог разлога, Хитлер је, поучен искуством из Првог светског рата, радио на томе да обезбеди неутралност Србије пред напад на СССР, како не би морао да за овај простор везује снаге потребне на Источном фронту и тиме доведе у питање успех операције „Барбароса“. Невероватно је, посматрано са ове временске удаљености, са колико упорности и стрпљења је тежио да обезбеди неутралност Југославије (Србије).

- Осмодневни боравак ЊКВ кнеза Павла у Немачкој био је до најмањих појединости испланиран. /.../ Другог дана војна парада (трајала је више од три часа)... /... / Војна парада је била импресивна: бескрајни низ нових тенкова, оклопних кола и топова док изнад њих лете авиони у савршеним формацијама. Тридесет хиљада СА трупа је било мобилисано за службену безбедност и шпалир. /.../ Хитлер, Геринг и Рибентроп су хтели да придобију кнеза за пакт пријатељства са Немачком, или, да им бар обећа да неће склапати са Енглеском никакав уговор о гаранцијама. (www.27mart.com)

Кнез Павле Карађорђевић, први намесник Краљевине Југославије пристао је на Тројни пакт. Протокол у Бечу су 25. марта 1941. потписали председник Владе Драгиша Цветковић и министар иностраних послова Александар Цинцар Марковић. Међутим, оно што је Хитлер превидео јесте да став народа по питању приступања Југославије Тројном пакту није истоветан са ставом кнеза Павла и Владе, односно да за потписивање протокола о приступању немају подршку народа. То је за последицу имало војни пуч и демонстрације 27 марта 1941. године. Војни завереници су предали власт малолетном краљу Петру II Карађорђевићу и основали Владу на чијем челу се нашао командант Војног Ваздухопловства армијски генерал Душан Симовић. На вест да је у Југославији извршен државни удар, Хитлер је наредио да се сместа сазове ратни савет на којем је договорено да се поред планираног напада на Грчку симултано изведе и напад на Југославију. Немачка је Априлским ратом, тј. нападом на Краљевину Југославију, претрпела губитак у времену. Операција „Барбароса“ , напад на СССР, ће отпочети тек 22. јуна, што значи 37 дана касније. Неуспех операције Барбароса на крају је резултовао целокупним поразом Трећег рајха. О свему овоме постоје многобројни докази, подаци и сведочења.

У том светлу треба посматрати улогу Америке у процесу распада Југославије и њену политику према Србији у том периоду, па све до данас. Поучена искуством Немачке из Другог светског рата, војним пучем од 27. марта и његовим последицама, Америка тежи не само ка што већем територијалном распарчавању Србије и слабљењу у војном смислу, него и преобликовању мишљења и формирању одговарајућег модела понашања са циљем да се спречи и сама мисао о супротстављању и побуни - неки нови 27. март.

То је и један од разлога зашто садашња, опет говорећи језиком геополитике, као и све претходне власти од 5. октобра 2000. до данас, покушава да нам наметне вредности цивилизације Мора, вредности Запада, „тржишне вредности“, и уопште евро-атлантске интеграције не као могућност, већ као опцију без алтернативе, иако смо ми одлуку о томе где припадамо донели још 1054. године, или тачније у време Стевана Немање и Светог Саве. Ми припадамо **источном сектору људске цивилизације**, наше вредности су вредности

цивилизације Копна, наше вредности су светосавске вредности а не „трговачко уређење“ либерално-демократска идеологија, индивидуалистички поглед на свет и утилитарни морал који покушавају да нам наметну.

- Вучић је јуче разговарао у Лондону с британским министром иностраних послова Вилијамом Хејгом /.../ Вучић је, како је саопштено из његовог кабинета, на почетку разговора истакао значај **стварања вредносног система у Србији** који би допринео, не само уласку Србије у ЕУ, већ и **промени начина размишљања** /.../ (Курир 08.03.2013.)

Циљ Америке јесте овладавање над heartland-ом, као услов за доминацију светом. Догађаји на тлу бивше Југославије, ширење ЕУ и НАТО, догађаји у Грузији, Украјини, Сирији, Ирану итд. само су део овог процеса.

Околности у свету

Већ дуже, сада већ мерено годинама, могу се чути мишљења да је наша прилика за решење проблема Косова и Метохије у промени односа снага у свету. Интересантно је да упркос бројним чињеницама које говоре томе у прилог нема јасне и недвосмислене оцене да је до промене и дошло и да је време да се предузму одређени кораци у циљу решења проблема Косова и Метохије.

Као догађај који представља прекретну тачку у међународном односу снага можемо узети рат у Грузији, када је Русија била принуђена да се умеша. Од стране аналитичара Русија се означава као највећи добитник, а САД као највећи губитник у вези ових догађаја.

У излозима књижара у САД могу се видети књиге које описују опадање америчке моћи и објашњавају разлоге за то. Недавно се појавио и зборник радова „Кратки амерички век – постмортем“ (The Short American Century: A Postmortem, 2012) који је приредио Andrew J. Bacevich, Jr. а чији већ и сам наслов говори довољно.

- Шта очекује свет за који политиколог Јан Бремер у својој књизи „Свака нација за себе“ сматра да је у „вакууму“? – Пре него у напредак, вероватније је да ће свет да крене уназад. **Европа више није у ситуацији за одлучно вођство, а САД више нису вољне за то** – закључује немачки лист. (Новости online 04. 02. 2013)

Даље, овоме у прилог говори и чланак из месечника Forbes-а из јануара 2013. године (Paul Johnson, Forbes) у коме аутор коментаришући политику Барака Обаме каже: „У питању је такође и политика нерешавања таквих основних питања, као што је покушај Ирана у производњи нуклеарног оружја и запостављање одбране САД до те мере, да **више немају капацитет за размештање војних снага на местима светских конфликта.**”

Па онда даље: Немачки новинар Jacob Augstein (Spigle) каже: „Пад америчке империје већ је започео. Може бити да амерички грађани неће моћи да га зауставе, ма колико се трудили.” „Истовремено, како примећује немачки недељник Spigle (Jacob Augstein, Spigle), УН, НАТО,

као и ЕУ, пате од кризе идентитета, несигурни шта да раде." (*Новости online 04. 02. 2013*)

Сједињене Америчке Државе одустале су од кључног дела свог источноевропског противракетног плана одбране због развојних проблема и финансирања, објавио је амерички секретар одбране Чак Хејгел (*Танјуг, 16. март 2013.*)

- Процене бројних аналитичара које преносе и наши медији, своде се на исти закључак. /.../ морали би смо се сложити да ако је икада било америчког века, **тај век је избијањем ове кризе окончан.** (*Andrew J. Vacevich, Jr. Геополитика, јануар 2013.*)

Међутим, када је реч о САД, не ради се само о опадању војно-политичке моћи: „Дефицит се делимично финансира путем повећавања јавног дуга. САД сваког месеца повећавају јавни дуг за преко 125 милијарди долара како би могле да отплаћују текући дуг. У овом тренутку горња граница националног јавног дуга САД износи 16,394 билиона (16 хиљада милијарди) долара, а она је прекорачена 31. децембра 2012.“ (*Геополитика март 2013.*)

- Дубоко партијски подељена и економски уздрмана Америка, којој су потребни хитни резони, укључујући и оне за одбрану, окреће се све више себи, пледирајући за нову поделу улога у свету. Европа, такође опхрвана кризом, која се пренела и на дипломатско јединство Старог континента, тешко да је спремна да понесе веће бреме издвајања за одбрану. (*Новости online 04.02.2013.*)
- Социо-економски проблеми, који су се у неколико претходних месеци у западним земљама погоршали под утицајем економске кризе, ослабљују доминантну улогу такозваног историјског Запада - рекао је Путин на јучерашњем састанку. (*SMEDIA 10.7.2012.*)
- Украјинска криза – Путин победио... После краха самита Европске уније у литванској престоници Вилни крајем новембра, западна политичка елита и медијска машина истог часа кренула је да једногласно „тумачи“ тобоже безочним руским притиском одбијање украјинског председника Виктора Јануковича да потпише споразум о придруживању са Бриселом. (*Геополитика, јануар 2014.*)
- НЕМАЧКА не намерава да пружи војну помоћ Украјини, изјавио је портпарол МИП Немачке Мартин Шефер. „Федерална Влада нема никакве планове да у кризној ситуацији испоручује конкретну војну опрему“ – рекао је он. Тако је портпарол немачког МИП прокоментарисао недељни интервју украјинског министра спољних послова Павла Климкина немачкој радио станици Deutschlandfunk, у којем је замолио ЕУ и НАТО да пруже Украјини војну помоћ. (*18.8.2014 fakti.org*)
- Како је у понедељак изјавио за финску телевизију „Jule“ премијер Финске Александар Стуб, ЕУ и НАТО немају могућности да пруже Украјини војну помоћ. (*18.8.2014 fakti.org*)
- Већина Американаца (53%) сматра да је војна моћ Русије „озбиљна претња“ за Сједињене Америчке Државе, сведоче резултати истраживања јавног мњења центра Gallup. (*Глас Русије 20.02.2013.*)

Са друге стране Руска Федерација је такође на потпуно другачијој позицији у односу на деведесете године када објективно нису били у могућности да нам помогну, и што је веома важно, са недвосмисленим и јасним ставом по питању Косова и Метохије, и уопште подршке српском народу.

- Геополитички развој тражи да наше реаговање буде прорачунато и брзо - пренела је агенција Интерфакс речи Путина... (*Vesti online, 27.2.2013.*)
- Генерал Николај Макаров начелник руског Генералштаба запретио је превентивним нападом на амерички ракетни штит у источној Европи ако САД наставе спровођење свог спорног плана ракетне одбране. „Биће донета одлука о превентивној употреби деструктивне силе ако се ситуација погорша.” - рекао је Макаров на конференцији о противракетној одбрани у Москви. (*РТС, 03.05.2012*)

Начелник Генералштаба Оружаних снага Руске федерације генерал-пуковник Валериј Герасимов на сабору Академије за војне науке изјавио је да је руска армија спремна и за рат великих размера. „Могућност рата великих размера нико не негира, а о неспремности Русије за такав рат не може бити ни речи”, нагласио је генерал Герасимов.

- Док у Чешкој грађани демонстрирају против одлуке владе да се поред Прага инсталира велики радар, као део америчког антибалистичког ракетног штита, Москва је одлучила да се на борбене позиције у Белорусији поставе нове тактичке, балистичке ракете типа „Искандер”. То је други корак у лепези руског одговора на америчке планове, први је био мораторијум на Споразум о конвенционалном наоружању на тлу Европе. Дакле „искандери” ће сада да покривају циљеве у Пољској и Чешкој. (*Politika online, 27.10.2013.*)
- Сиријски председник Башар ал Асад саопштио је да је прва пошиљка руских противавионских пројектила С-300 стигла у његову државу, као и да се ускоро очекује остатак система вредног око 800 милиона долара. (*РТС, 27.10.2013.*)
- Према многим тумачењима, Москва је прошлог лета зауставила најављени амерички војни удар на Дамаск и свргавање руског савезника Башара ел Асада када је предложила да се сиријско хемијско оружје уништи под међународном контролом. Има мишљења и да су Руси спречили западни напад на Техеран, још једног руског партнера, јер су посредовали у међународним преговорима о иранском одустајању од нуклеарног програма. Москва је одобрила азил узбуњивачу Едварду Сноудену, коме Вашингтон жели да суди за шпијунажу. (*10.08.2014, Politika online*)
- Путин: „РУСИЈА ЋЕ ПОМАГАТИ СИРИЈИ У СЛУЧАЈУ АГРЕСИЈЕ” (*Танјуг, 6.9.2013.*)
- Маневри руског председника Владимира Путина збуњују и хипнотишу његове критичаре, а дејстава руског лидера могу се назвати „изузетно успешним”, поново су присиљени да пишу амерички медији. Коментатор „Foreign Policy” Дејвид Роткопф оценио је да је за Путина наступила „изузетна, тријумфална, величанствена и невероватно снажна година”.

(20.04.2014, *fakti.org*)

- Војни аналитичар Fox News, пензионисани официр, који је стицао образовање као аналитичар специјалиста за совјетску Русију, Ралф Питерс, оцењује да се Обама напросто не може носити са Владимиром Путином. (20.04.2014, *fakti.org*)
- Руски председник Владимир Путин јутрос је одобрио нацрт споразума којим Крим постаје део Русије, а у Кремљу је након тога потписан и споразум између Русије и Крима и Севастопоља у уласку те две области у састав Руске Федерације као равноправних чланица... Руски председник захвалио се кинеском руководству на уважавању историјске комплексности у разматрању украјинског питања. (*www.slobodanjovanovic.org 18.03.2014*)

Подсетимо се и на овај догађај:

- Први амерички разарач високе технологије стигао је данас у Шпанију и он ће бити КЉУЧНИ дио антиракетног штита у Европи који Русија сматра директном пријетњом по своју сигурност. „Долазак USS Donald Коока представља корак напред за НАТО, за европску безбедност и трансатланску сарадњу“, додао је Расмусен. Систем је дизајниран да заштити становнике свих европских чланица НАТО-а и њихову територију. (*FENA 11.02.2014.*)
- У контексту ситуације на југоистоку Украјине у воде Црног мора, у циљу подршке Кијеву и НАТО савезницима, у уторак је упловио разарач америчке РМ Доналд Кук, наоружан системом противракетне одбране „Иџис“. Како је наглашено његово присуство представља део напора Пентагона у демонстрирању подршке источноевропским савезницима НАТО-а, забринутих груписањем руских трупа на граници са Украјином. (*Глас Русије 09.04.2014.*)
- Торпедни разарач је опремљен најновијим ратним информационим системом `Aegis`, који, између осталог, уједињује средства противваздушне одбране свих бродова на којима је постављен у заједничку мрежу, омогућујући истовремено да се прати и гађа на стотину циљева. /.../
Руски бомбардер „Су-24“ који је долетео до „Доналда Кука“, није имао ни бомбе ни ракете. Под трупом авиона носио је контејнер са системом за радиоелектронске борбе „хибини“ - наводи портал „Руског весника“. Пошто се приближио, „хибини“ је искључио радар разарача, а затим и систем преноса података - укратко, цео „Aegis“. „Су-24“ је после тога симулирао ракетни напад на ослепљени и неми брод. И потом исто то још неколико пута. Када је бомбардер напослето одлетео, „Доналд Кук“ је одмах отпловио у румунску луку. /.../
Догађај се десио 12 априла /.../ а последица је била чињеница да је 27 америчких морнара написало изјаву о давању отказа из флоте. /.../ Државни секретаријат САД признао је да је посада америчког торпедног разарача „Доналд Кук“ била деморалисана после сусрета са руским бомбардером који није имао бомбе и ракете... (*15.06.2014. Срна*)
- Група руских стратешких бомбардера изазвала је узбуну у САД када се прошле седмице

приближила Калифорнијској обали. Портпарол америчке Северне зоне противваздушне одбране (NORAD) Џеф Дејвид прецизирао је да су се два руска стратешка бомбардера „Ту-95” приближила америчком ваздушном простору и вежбала борбене активности. /.../ И пред ваздушним простором Велике Британије примећени су руски стратешки бомбардери. (*Глас Русије 09.04.2014.*)

Приведимо крају:

- САД су у петак упозориле Русију да би се свака њена даља интервенција у Украјини, макар и под изговором пружања хуманитарне помоћи, сматрала „инвазијом Украјине“. Америчка амбасадорка Саманта Пауер изнела је то упозорење на састанку Савета безбедности о стању људских права на истоку Украјине, где се владине снаге боре с проруским снагама. (*Бета 09.08.2014.*)

Одговор Русије и Путина није тешко наслутити:

- У телефонском разговору који је иницирала немачка канцеларка, руски председник Владимир Путин је рекао како је, након „јасног одуговлачења” Кијева, Русија одлучила да пошаље свој конвој помоћи, јер би „даља одлагања била неприхватљива с обзиром на хуманитарну катастрофу у конфликтној зони”, преноси АФП. Према саопштењу ОЕБС-а, данас до 14:20 часова по локалном времену границу према Украјини су укупно прешла 134 руска камиона. (*Б92, ТАНЈУГ 23.08.2014.*)
- Говорећи о запоседању аеродрома Приштина 1999. године, он је казао да у тој ситуацији није претио сукоб са НАТО, јер су се припадници тог војног савеза плашили од руских и снага тадашње Војске Југославије. /.../ Снаге НАТО-а би биле приморане на копнену операцију, **које су се ужасно плашили**. (*ИНАС, 5.2. 2013, разговор са генералом Леонидом Ивашовим*)
- Мислим да је за Србију једини спас у интеграцији у Евроазијски савез и решавању косовског проблема с ослонцем на руско атомско оружје. (*Александар Дугин, Геополитика, јануар 2013.*)
- Тек када схвате да смо намерни да седнемо на тенкове И КРЕНЕМО У ЗАШТИТУ СРБА у косовским енклавама њихове војне операције биће отказане. Русија поседује нуклеарно оружје и американци неће ићи на директан сукоб. Они толико жртава себи не могу да допусте. (*Александар Дугин, Политика 26.03.2008.*)
- И на крају ћу рећи: неће много времена проћи и јавиће се спасоносна реакција, јер су већина Срба ватрени патриоти. /.../ Велики руски дух ће оставити своје трагове у њиховим душама, а из руске крви која је проливена у Србији израшће и српска слава. И Срби ће се уверити да је руска помоћ била несебична и да Руси, гинући за Србију, нису имали намеру да је освајају. (*Фјодор Михаилович Достојевски*)

Закључимо:

- Свет је престао да буде једнополарни, али нису још сви то схватили. Појавио се низ глобалних центара утицаја, и њихове интересе опасно је игнорисати. Сличан став води ка озбиљном дисбалансу. Један од таквих центара су Русија и Кина..., истиче директор Института за стратешко планирање Александар Гусев. (*Глас Русије 07.05.2014.*)
- У времену у којем само лењ човек не напада Америку, Обама се хвали да ће Америка просперирати још стотину година. Заправо, Вашингтон је једном ногом већ у гробу... (*Гао ФЕН, кинески новинар, fakti.org*)

Из тог разлога је несхватљиво залагање ДСС за политичку и војну неутралност Србије која по њима представља политику „која треба да заустави историјски пад Србије и да започне њену државну, националну, привредну и моралну обнову.“ (*ДСС, Начела политичке неутралности Србије*). Залагати се за неутралност значи у суштини залагати се да се задржи *status quo*, што значи садашње, тренутно стање ствари, одржати стање онаквим какво тренутно јесте. Тежња да се одржи *status quo* обично се јавља као супротност потреби за великим и често радикалним променама, дакле управо оно, узимајући у обзир сва битна питања, што је нама у овом тренутку потребно.

Државне (ослобођење окупираних територија), националне, привредне и моралне обнове не може бити без сарадње И ПОМОЋИ Руске Федерације, укључујући и смену садашње власти као основни услов (било институционалним путем или неортодоксним начинима политичког деловања). Дакле, није више питање да ли су се створили услови него да ли ћемо их ми искористити.

Мисли српски и победи!

У тренутку када је цео свет очекивао вести о коначном поразу српске војске и капитулацији Краљевине Србије, успешним противнападом који су извеле снаге Прве армије под командом генерала Живојина Мишића, против бројније и боље опремљене аустроугарске војске окончана је Колубарска битка, вођена у новембру и децембру 1914. године. Била је то најзначајнија битка између војске Краљевине Србије и Аустроугарске у Првом светском рату. Генерал Мишић је добио чин војводе и сврстао се у ред најславнијих српских војсковођа.

У сличној ситуацији се, на неки начин, налазимо и данас.

- Да ли Војска Србије данас може да освоји Косово и поред НАТО снага. Је ли способна за то уколико добије такво наређење? - **Војска Србије је у стању, наравно, да војно заузме Косово.** Али није ствар у томе да се добије рат и заузме територија, него да се одржи мир, оствари и одбрани национални интерес. Питање Косова у Србији није само питање војне контроле тог дела наше територије. То је много комплексније питање... (*Генерал Здравко Понош, Pressonline 29.09.2008.*)

Процес реинтеграције Косова и Метохије у уставни поредак и територијалне оквире

Републике Србије, односно ослобођење Косова и Метохије можемо поделити у три фазе: припремни период, војна акција и период после.

Припремни период подразумева стварање политичких и других услова, и припрему домаћег и међународног јавног мњења за реализацију плана.

Под политичким условима се подразумева дипломатска активност на спољном плану а на унутрашњем - поништавање свих правних аката донетих у периоду од 5. октобра 2000. године до данас који се односе на Косово и Метохију а противни су нашим интересима, као и одлука и правних аката донетих у периоду од доласка комуниста на власт а који су битно утицали на промену етничке слике Косова и Метохије и створили услове за отцепљење, у границама које немају историјску или било коју другу основу.

Одлука Националног комитета ослобођења Југославије о забрани повратка Срба на Косово и Метохију, позната и као одлука бр. 153, донета је 16. марта 1945. године. Аутономна Косовско-Метохијска Област (АКМО) званично је проглашена 10. јула 1945. године. АКМО је 1959. године добила коначне границе проширењем општине Лепосавић деловима општине Рашка. Априла 1963. године АКМО је уздигнута на ниво покрајине, поставши Аутономна Покрајина Косово и Метохија. Новембра 1968. године име покрајине је промењено у Социјалистичка Аутономна покрајина Косово, а Метохија је уклоњено из назива. Према уставу Србије из 1974 године Косово је добило DE FACTO статус федералне јединице СФРЈ, иако је и даље формално било део Србије.

Неопходно је да се у разговору политичког и војног вођства размотри могућност да се на југу Србије, у околини Прешева, односно у близини саобраћајне комуникације која преко Србије према Грчкој и луци у Солуну изгради руска војна база са уговором о коришћењу на одређено време и могућношћу да се овај период продужи. На овај начин би се контролисала саобраћајна комуникација (железничка, Е-75), која од Београда, преко Ниша и Скопља води ка Грчкој односно Солуну. Овим би се у великој мери обесмислило постојање америчке војне базе „Bondsteel” поред Урошевца и њихово присуство на Косову и Метохији:

- Најновији модели „Искандер-М” користе ракете чији је домет преко 500 километара, а неки експерти тврде да са крилатим ракетама може да достигне циљ и до две хиљаде километара. *(Новости 04.04.2013)*

О значају ове саобраћајне комуникације говори и чињеница да су диверзије и саботаже које су вршиле снаге под командом генерала Михаиловића у Другом светском рату, управо на овој саобраћајној комуникацији, у циљу прекида снабдевања немачких снага на афричком ратишту, имале значајан утицај на исход битке за Африку и победу Савезника, која је представљала једну од прекретница Другог светског рата.

У припремном периоду упоредо са политичким активностима неопходно је извршити реформу Војске Србије у смислу враћања обавезног војног рока без могућности „цивилног служења“, повећања бројног стања редовног састава, припреме резервног, и коначно набавке модерног наоружања, пре свега за јединице РВ и ПВО.

- Ми сад не знамо ни колико резерве имамо, ни где је резерва, ни како извршити њену мобилизацију. /... / Војне реформе после 5. октобра 2000. биле су катастрофалне... Реформом је разбијено неколико снажних оклопних бригада, сви тенкови Т-55 повучени су из оперативне употребе, истопљени у железари, бачени на отпад или продати. Уништено је више од 1 000 противавионских ракета „стрела 2-М“, само зато што су то тражили Американци. У многим градовима укинута су војни гарнизони под изговором да је њихово одржавање скупо. /.../ Већ двадесет година слушамо флоскуле да Србија треба да има мању, модернију али мобилнију и ефикаснију армију, али ми од свега тога имамо једино малу армију. (Мирослав Лазански, *Геополитика јун 2014.*)

Јединицу МУП-а која је тукла косовске Србе на барикадама, жандармерију, расформирати а оне који су издали наређење за ово лишити чиновна и уручити им решења о отказу, без могућности да поново ступе у радни однос у МУП-у Републике Србије у било ком својству.

- Потпредседник Владе Руске Федерације Дмитриј Рогозин изјавио је пре неколико дана у Београду „да се нада да ће после реализације наших договора Србија постати јача држава, и то толико јача да ће свако прво морати да размисли пре него што употреби оружје против ње.“ /.../ Са Рогозином је у Београду боравила врло јака екипа руске војне индустрије /.../ Изјава потпредседника руске владе да је Русија спремна да помогне како би Србија била војно много моћнија држава и да у томе Србија има пуну подршку председника Русије Владимира Путина „пребацује лоптицу“ на домаћи терен. /.../ Шта би то од савременог наоружања Србија сада могла да добије, или да купи од Русије. У оквиру ранијих разговора и преговора са руском страном Београд је дефинисао своје потребе: 12 авиона МИГ-29М2 /.../ Србија би опет имала једну потпуну ескадрилу најмодернијих авиона. /.../ У пакету са авионима „МИГ-29М2“ требало би да стигну и ракетни системи „панцир“, 12 таквих система, као и „бук“. Но, оно најзначајније што нам Москва сада нуди јесте стратешки ПВО систем С-300 са ракетама из система С-400. /.../ Руси су спремни да нам испоруче и најновије радаре који су потпуно отпорни на дејства најновијих антирадарских ракета западне производње. Тиме би, уз постојеће радаре и ПВО системе, наша ПВО била комплетирана. /.../ Сада долазим до питања како све то и платити у овој економској ситуацији у којој је Србија данас? Руси нуде врло повољне цене и начине плаћања. /.../ Руси нуде кредит, али и плаћање контраиспорукама наше робе, од пољопривредних производа до производа наше војне индустрије. /.../ Сада је на Београду да искористи понуду Москве. Да не би касније било „правдања“ како смо сами и како нам нико не нуди помоћ и савезништво. (Мирослав Лазански, *Новости 01.12.2012*)

У вези овога, међутим, треба размотрити и могућност да се приликом набавке оружја у обзир узму и потребе Војске Републике Српске, почев од савремених авиона па све до система С-300, и да се врши обука припадника ВРС за руковање овим системима, како бисмо били у могућности да, у случају да народ Републике Српске изрази жељу за осамостаљењем и уједињењем са Србијом, то и спроведемо у дело. Такође, у оквиру обе српске војске формирати јединице од (потомака) Срба протераних из РСК, као део припрема за

ослобођење РСК.

Како би реализација овог плана, односно ослобођење Косова и Метохије, била прихватљива за међународно јавно мњење, потребно је да истина о дешавањима на Косову и Метохији пре и после доласка тзв. међународних цивилних и безбедносних снага буде представљена што већем броју људи, ширењем информација о терористичким нападима, убиствима, отмицама и уопште стању људских права на Косову и Метохији и условима у којима Срби и остали неалбанци тамо живе. Припрема јавног мњења подразумева пре свега припрему међународног јавног мњења, и у ту сврху је потребно ангажовати неку од познатих страних агенција за односе са јавношћу. Предност у овом случају представља то што је истина на нашој страни и немамо потребе да прибегавамо изношењу неистина како би смо оправдали наше активности.

Посебну пажњу треба посветити информацијама којима се доводе у питање мотиви САД и ЕУ за подршку косовским албанцима у процесу проглашења независности од Републике Србије.

- Председник Америчког савета за Косово и Метохију Џим Џатрас изјавио је данас у Београду да је добио извештај из Вашингтона који указује да је изасланик УН Марти Ахтисари примио новац за независност Косова. Џатрас је на конференцији за новинаре рекао да му је касно синоћ достављена анализа америчке службе Глобал информерџн (GIS), објављена у публикацији „Дифенс енд форин аферс” која потврђује наводе немачке обавештајне службе БНД пренете у бањалучком „Фокусу” да је специјални изасланик УН Марти Ахтисари примио мито од албанске мафије за независност Косова.
(Бета, Танјуг 10.07.2007.)

Затим пословне активности бивших америчких политичара на Косову и Метохији и умешаност бившег француског министра иностраних послова и првог УН администратора за Косово и Метохију Бернара Кушнера (Bernard Kouchner) у трговину органима отетих Срба са Косова и Метохије.

- Флора Саундерс је још 30. јула 1998. објавила текст под насловом: „Косово: Рат је око рудника” и указала на чињеницу да стручне металуршке и сличне публикације обавештавају уске кругове из света финансија и бизниса о тамошњим великим природним богатствима. Закључила је да ће „Трепчу” контролисати онај ко оружаном победи на Косову, а НАТО доминација на терену би “ставила америчке корпорације у најбољи положај. (Politika online 13.11.2011.)
- Пензионисани амерички генерал Весли Кларк, који је био командант снага НАТО током бомбардовања СРЈ, затражио је од приштинских власти лиценцу за истраживање резерви угља од којих би се производила синтетичка нафта. (Танјуг 11.06.2012.)
- Бивша државна секретарка Мадлен Олбрајт жели да улаже на Косову и намерава да купи Пошту и косовске телекомуникације. (РТС 19.08.2012.)
- Службовање на Косову исплатило се многим међународним званичницима, који су после

завршеног мандата развили бизнис у јужној српској покрајини. /.../ Први командант Кфора и британски генерал вратио се на Косово после 12 година, и то као представник „Кор менаџмент групе.“ (Курир 19.08.2012.)

Такође треба довести у питање мотиве појединих земаља за признавање независности Косова и Метохије:

- Бивши шеф дипломатије Косова Скендер Хисени изразио је бојазан да се до појединих признања Косова стигло подмићивањем што су приштинске власти негирале. /.../ Хисени је изразио бојазан да су у неким земљама, које су високи функционери Владе Косова посетили како би обезбедили признавање државности Косова, направљене „**разне трансакције** у циљу добити“. (Курир 6. март 2013.)

Након извршених припрема и створених услова на ред долази и физичка реализација плана. Планирање, припрема и начин реализације реинтеграције Косова и Метохије у територијалне оквире Републике Србије препуштена је војним стручњацима и мора бити у складу са обичајима и законима ратовања и међународним уговорима при чему се посебна пажња мора посветити безбедности цивилног становништва, како би се избегле не само непотребне жртве него и појединачни случајеви насиља мотивисани жељом за осветом или из неког другог разлога.

Такозваним међународним цивилним и безбедносним снагама треба омогућити да напусте територију Косова и Метохије, како би избегли непотребне жртве, давањем рока који **не може бити продужен**. На основу претходног искуства из преговора са представницима тзв. међународне заједнице, **искључено је** поверење у било какве усмене договоре. Сви споразуми морају бити **искључиво у писаној форми**, написани **детално, јасно и недвосмислено**, тако да не постоји могућност произвољног тумачења. Било какви преговори са представницима такозваних међународних цивилних и безбедносних снага, међутим, **не одлажу рок** одређен за напуштање територије Косова и Метохије. Представнике такозваних међународних цивилних и безбедносних снага треба упозорити на то да ће се било какво одступање од датих рокова и постигнутог договора сматрати за непоштовање постигнутог договора и непријатељски чин и као последицу носи са собом употребу деструктивне силе.

Након реинтеграције Косова и Метохије у територијалне оквире Републике Србије, треба мерама фичког обезбеђења, савременим техничким средствима, препрекама и на друге начине свести на минимум порозност границе према Републици Албанији на целој дужини од 113,4 км и на копненом и на воденом делу (113 км на копну и 410 м на води) како би се спречила илегална миграција, и како се неке будуће генерације не би поново суочавале са истим проблемом.

Пошто се ниједан суд није огласио надлежним у вези рата НАТО-а против тадашње СР Југославије, то је јасно да није могуће решити ни питање ратних репарација, односно наплате одштете. Ако узмемо у обзир да је не само територија Републике Албаније коришћена за нападе на тадашњу СР Југославију, већ су у нападу директно узеле учешћа и оружане снаге

ове земље, треба узети у обзир могућност да се заузме северни, односно северо-источни део Албаније као компензација за нанету штету, односно да се ова територија држи док се не изврши наплата ратних репарација од земаља НАТО-а које су учествовале у нападу. Ово би се извршило следећом линијом (или би било ствар процене): Ђаковица – Zogaj – Bajram Curri (искључно) – десном обалом језера Komani – Qerret – десном обалом језера Vau i Dejes – Rragam – Скадар (укључно) - Sheldiija – Shelqet – Dajc – Blinisht – E762 (укључно) – Saksi – излаз на Јадранско море.

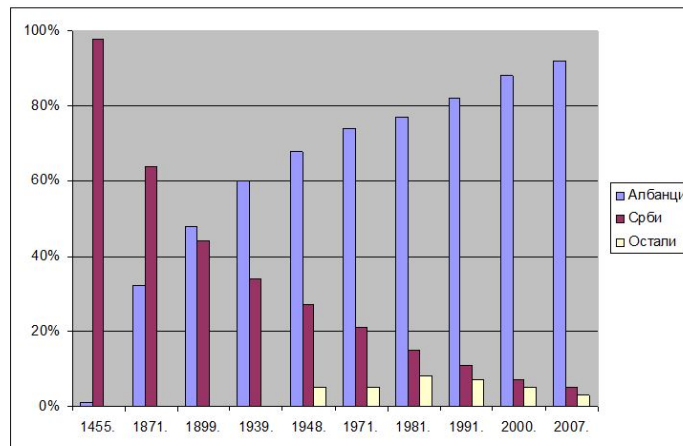
- Дримска долина са Скардром чини географску и економску целину са Црном Гором и пограничним крајевима Србије. За средњу Србију и Црну Гору дримска је долина једини директан и најкраћи природни пут на Јадран. Важна железница Дунав-Јадран треба да прође долином Дрима. Амбасадорска конференција у Лондону од 1913. године признала је Србији то право приступа на море. /.../ С обзиром на све што смо рекли напред за нас би подела Арбаније могла доћи у обзир само као једно нужно и неизбежно зло коме се не може одупрети, и као једна велика штета из које треба извући онолико користи колико се да... /.../ Наша држава има старих права на ове крајеве, вели се у нашем меморандуму. Скадар је бивша престолница српских владара. Наш је народ пролио потоке крви за Скадар, а нарочито у рату 1913 године... *(Иво Андрић, 30.1.1939, AIDE MEMOIRE)*

Као што је већ речено, погрешно је тражити решења полазећи од садашњег стања на Косову и Метохији када је у питању етнички састав становништва. Једино исправно решење је оно које подразумева повратак етничког састава становништва на претходно стање.

О промени етничког састава становништва на Косову и Метохији током времена говоре следећи подаци. На Косову и Метохији је 1455. године живело 1% Албанаца и 98% Срба, 1871. - 32% Албанаца и 64% Срба, 1899. - 48% Албанаца и 44% Срба, 1939. године - 60% Албанаца и 34% Срба, 1948. године - 68% Албанаца, 27% Срба и 5% осталих, 1971. године - 74% Албанаца, 21% Срба и 5% осталих, 1981. године - Албанаци чине већ 77% становништва, Срби 15% а остали 8%. Процент албанског становништва је у константном порасту а српског у опадању па тако 1991. године на Косову и Метохији живи 82% Албанаца, 11% Срба и 7% осталих. После доласка такозваних међународних цивилних и безбедносних снага ова тенденција се и даље наставља, па тако 2000. године имамо 88% Албанаца, 7% Срба и 5% осталих, а 2007. године 92% Албанаца, 5% Срба и 3% осталих.

Промена етничког састава становништва на Косову и Метохији током времена

Година	Албанци	Срби	Остали
1455.	1%	98%	
1871.	32%	64%	
1899.	48%	44%	
1939.	60%	34%	
1948.	68%	27%	5%
1971.	74%	21%	5%
1981.	77%	15%	8%
1991.	82%	11%	7%
2000.	88%	7%	5%
2007.	92%	5%	3%

Видимо, дакле, да је ово процес, праћен злочинима над српским становништвом, који траје вековима, баш као и на просторима Републике Српске Крајине, односно данашње Хрватске (по попису становништва из 2011. године Срба у Хрватској има 186 633 и чине 4,36% становништва Хрватске).

Имамо ли онда разлога да верујемо да је дошао крај протеривању Срба са КиМ и из РСК и злочинима над њима, и да ће се косовски Албанци и Хрвати задовољити садашњим стањем? Немамо ни једног, напротив, извесно је да ће се овај процес наставити до потпуног уништења српског становништва на тим просторима, а онда вероватно наставити и даље (Прешевска долина итд.). Није тешко на основу тога закључити да овде више није реч само о будућности Косова и Метохије или РСК као окупираних територија, већ уопште о будућности српског народа. У питању је ситуација коју можемо описати и само двома речима - победити или нестати.

Међутим, оно што је веома важно и што треба имати у виду приликом разматрања могућих решења јесте да до промене етничког састава није дошло искључиво због високог наталитета Албанаца, што се најчешће наводи као разлог и што је само делимично тачно, већ у великој мери досељавањем грађана Албаније на Косово и Метохију, а са друге стране протеривањем Срба староседелаца. Само је, дакле, делимично тачно да су Албанци освојили Косово и Метохију наталитетом. Међутим, без обзира на то крајњи резултат је био исти, па се обично признавање права на отцепљење Косова и Метохије правдало речима „Чије овце, онога и ливада?“

Је ли време да истерамо овце из наше ливаде? Шта се ради у селу када стока уђе у туђе? Помера ли се међа до онде докле је стока ушла, или се истера и од власника стоке тражи надокнада штете? Зашто би са Косовом и Метохијом било другачије? Зашто да померамо међу на север? Основно питање је: је ли Косово наше или није?

- Крајем 1941. отпочела је организована колонизација Косова и Метохије и Македоније. Након пада Мусолинија Италијани су враћени у Италију, али су грађани Албаније остали

на Косову и Метохији и у Македонији. Тачан број колониста до данас није утврђен, будући да на Косову и Метохији није вођена уредна евиденција, а осим тога легалне архиве су намерно спаљене, како се не би могао утврдити идентитет дошљака. Судаћи по италијанским документима, у којима се то питање само узгред помиње, поуздано се може тврдити да се тај број креће између 150 и 200 хиљада **у прве две године рата**.

(*Смиља Аврамов, Геноцид у Југославији 1941-1945, 1991...*)

- Егзодус Срба је, као што је свима познато, један од главних проблема са којим власти морају да се суоче на Косову... /.../ Неких 57 000 Срба морало је да напусти Косово у последњој деценији... (*The New York Times, July 12. 1982, by Marvine Howe*)

Срби

Када је реч о Србима, мисли се не само на повратак избеглих и прогнаних од 1999. године до данас, њих око 250 000, већ и оних који су са Косова и Метохије избегли или су прогнани у току Другог светског рата и након тога, али и досељавање становништва српске националности. Да ово није ништа неизводљиво пример је повратак српског и осталог хришћанског становништва, које је почело након ослобођења Косова и Метохије у Првом балканском рату. У почетку је српско становништво почело да се само враћа на ове просторе, а након тога је почело и планско насељавање по Уредби о насељавању Јужних крајева донесеној 20. новембра 1920. године и по Закону о насељавању Јужних крајева донесеног 11. јуна 1931. године. Да оваква политика не само да није неизводљива већ да даје резултате говори податак да је 1921. године на Косову и Метохији од укупног броја становника 69% становништва било албанске националности и 26% српске, а већ 1939. године 34% српског становништва и 60% албанског.

Када је реч о планском насељавању српског становништва на Косово и Метохију мисли се не само на српско становништво које живи у Републици Србији већ и на Србе из расејања (њихов повратак треба подстаћи уопште у матицу не само на територију Косова и Метохије), и у том циљу је неопходно осмислити и спровести различите мере којима би се њихово насељавање на овим просторима подстакло (давање грађевинских парцела за изградњу кућа, пољопривредног земљишта на коришћење итд). Насељавање вршити на првом месту у јужним крајевима на линији Витина – Качаник – Брезовица - Призрен – Драгаш - Велика Круша – Ђаковица – Дечани – Пећ.

Пример за ово имамо у Руској федерацији где је програм за подршку руских емиграната који желе да се врате у земљу усвојен још 2006. године. Захваљујући овом програму само 2012. године из расејања се у домовину вратило 36 000 Руса. Примере мера којима би се подстакло повратак и насељавање српског становништва на Косово и Метохију имамо дакле, и у сопственој историји и у Русији.

Морамо имати у виду да је повратак и планско насељавање српског становништва на Косово и Метохију само једна од мера којима би се мењало садашње стање у погледу етничког

састава. Основна мера и дугорочно решење ипак мора бити подизање наталитета као део опште стратегије биолошког опоравка српског народа. Поред овога, потребно је осмислити и спровести политику развијања свести о пореклу код Срба муслиманске вероисповести, без обзира где живе, при чему имамо велики број позитивних примера, од потомка Станка – Скендер-бега Црнојевића и Махмут-паше Бушатлије, познатог економисте Махмута Бушатлије који се на Сретење Господње, 15. фебруара 2014. године вратио у православну веру, Емира Кустурице, па све до Мехмед-паше Соколовића. Не можемо, и није исправно наметати им кривицу због тога што је неко од њихових предака променио вероисповест. Мало нас је и све нас је мање, морамо се сабирати а не делити.

Веома је важно, нарочито у периоду након ослобођења, обезбедити и привремено (краткорочно и дугорочно) присуство што већег броја грађана српске националности на Косову и Метохији, на различите начине, како би се српском и другом неалбанском становништву створио осећај сигурности. У том смислу, ако изузмемо то да ће поједине војне и полицијске јединице бити дислоциране из централне Србије на простор Косова и Метохије, треба размотрити могућност и да се поједине војне и полицијске школе изместе на овај простор. Даље, Скупштину Републике Србије треба изместити у Приштину на неодређен рок. Треба различитим мерама подстицати студенте да студирају на Косову и Метохији. У договору са спортским савезима и клубовима обезбедити да се утакмице и други спортски догађаји одржавају на овом простору.

- Спортски савез Србије одржао је редовну седницу Управног одбора у одајама храма Светог Димитрија у Косовској Митровици. Ово је уједно био и највећи скуп неке велике спортске организације из Србије на тлу Косова и Метохије од бомбардовања Србије. *(Курир, 4. март 2013.)*

Исто важи и за културно-уметничке и друге догађаје. Седиште Патријарха Српске Православне Цркве мора се вратити у Пећ итд.

Све ове мере имају пре свега за циљ психолошку подршку и подизање морала код српског и другог неалбанског становништва на Косову и Метохији, и обратно, у односу на другу страну представљају мере одвраћања, али не треба занемарити ни њихов економски ефекат.

Такође, упоредо са овим треба радити и на економском развоју овог простора као битном услову за опстанак и останак српског становништва на Косову и Метохији, при чем, треба донети и законе који ће се односити само на овај део територије Републике Србије.

Албанци

Када је реч о албанском становништву решење представља такође враћање на претходно стање, при чему имамо велики број примера и из саме ЕУ који говоре како то спровести у дело. У овом случају основ за решавање овог проблема представља измена, односно доношење новог Закона о држављанству Републике Србије и исељење у матичну земљу свих

оних који немају држављанство Републике Србије или им на основу овог закона престаје држављанство. Ово је у суштини решење за Косово и Метохију по примеру чешких Судета.

Минхенски споразум, или како га још Чеси називају Минхенски диктат или Минхенска издаја, је уговор потписан 30. септембра 1938. године на основу кога је Чехословачка уступила Немачкој погранично подручје насељено претежно Немцима - Судетску област. У Чешкој се ово наводи као највећи израз политике appeasement-а, односно политике уступака у свету до тада. Тако би вероватно и остало да садашња Влада на челу са Дачићем и Вучићем није 19. априла 2013. године потписала Бриселски диктат. Ово наравно није спречило Немачку да коначно, 15. марта 1939. окупира преостали део Чешке, баш као што ни уступање територије Косова и Метохије не значи и крај распарчавању Србије.

Питање Судетске области је решено након завршетка II Светског рата, 1945-1946 године депортацијом Немаца из Чехословачке. Почетком 1947. године председник Чехословачке Едвард Бенеш је примио документ од повереника за депортацију у којем је писало да је до 1. новембра 1947. године исељено укупно 2 170 598 Немаца, међутим на другом месту се наводи податак да је током 1945-46 године Чехословачку морало да напусти ВИШЕ ОД ТРИ МИЛИОНА ЉУДИ. У ствари је тачан број од преко три милиона Немаца а разлика се јавља због тога што је у првом случају реч о званичном списку (између осталог списак садржи и тачан број локомтива, вагона итд. којима је извршен транспорт) који не садржи имена оних који су се самостално иселили или побегли. Депортација је сматрана за чин праведне освете за став судетских Немаца према предратној Чехословачкој, за колаборацију и непријатељски однос према чешким грађанима пре рата и у току њега (не треба свакако заборавити и на депортације Немаца из Мађарске, Пољске, Холандије, Француске, Италије, Белгије и Луксембурга). Могло је да остане око 250 000 Немаца и то са ограниченим грађанским правима. На основу Бенешових декрета сва покретна и непокретна имовина Немаца била је конфискована и припала је држави а изгубили су и држављанство.

У разговору за информативни портал иницијативе „Никад Граница“, господин Вацлав Дворжак, чешки режисер и интелектуалац и аутор забрањеног филма Чешке телевизије „Отето Косово“, је између осталог рекао: „Мислим да некада у будућности нешто слично чека и Косово и Метохију – исељење фашизованих албанаца који не буду могли да докажу да су помагали Србима и другим неалбанцима у време дивљања екстремиста. Једном ће једноставно морати да спакују своје прње и оду.“

Питање судетских Немаца је добило свој епилог тек приликом приступања Републике Чешке Европској унији, тачније приликом усвајања Лисабонског уговора. Наиме, чешка скупштина је Лисабонски уговор усвојила 20. фебруара 2009. али је истовремено, из страха да је можда тиме дала Европском суду правде право да екстензивно тумачи право о недискриминацији, и на тај начин доведе у питање примену тзв. Бенешових декрета при захтевима за реституцију имовине, усвојила пропратну резолуцију да „правни статус који се признаје Повељи о основним правима Европске уније, без икакве сумње осигурава, да ова не може деловати ретроактивно и на тај начин довести у питање правне и својинске односе који

проистичу из чехословачког законодавства, пре свега из година 1940. до 1946., као ни досадашње процесе европских и домаћих судова, који ова правна и имовинска питања решавају”.

Овде још само треба додати да овде није суштина депортација, односно исељење као такво, већ начин на који је то урађено, да ли је урађено на хуман начин или не - сетимо се само депортације Рома из Француске пре неколико година. Дакле, предлагемо као једино исправно и трајно решење оно што је предложио и г. Дворжак, дакле ИСЕЉЕЊЕ КОСОВСКИХ АЛБАНАЦА у матичну земљу, НА ХУМАН НАЧИН.

- Три четвртине Француза: Слажемо се са депортацијом Рома и уништавањем њихових домова! То је показало најновије истраживање које је на својој веб страници објавио канал France 24 (<http://www.blesk.cz> 30.09.2013)

Сетимо се, уколико мислите да ово ипак није исправан став једног хришћанина, приче из Светог Писма о изгоњењу трговаца из храма: *“...и отиде Исус у Јерусалим. И нађе у храму оне што продају говеда и овце и голубове, и мјењаче новца гдје седе. И начинивши бич од узица, изагна све из храма, и овце и говеда; а мјењачима просу новац и столове испретура.”* Је ли време да истерамо трговце дрогом и нашим органима из храма?

Дакле, на првом месту имамо лица која не могу да докажу да су држављани Републике Србије и њих треба депортовати у матичну земљу без одлагања.

У другу групу спадају они којима по новом закону престаје држављанство Р. Србије и управо када је реч о овој групи лица, треба се угледати и на решења из других земаља и земаља ЕУ.

На првом месту, по условима новог Закона који треба донети, лице које има страно држављанство (држављанство Републике Албаније) **не може имати и држављанство Републике Србије**, па му према томе престаје држављанство Републике Србије.

- Словачки председник Иван Гашпарович данас је потписао закон о држављанству на основу кога ће словачко држављанство изгубити свако ко затражи држављанство друге земље. /.../ Ова правна корекција је одговор на закон о мађарском држављанству, који је прошле среде усвојио мађарски парламент. Закон снижава критеријуме за добијање мађарског држављанства и поједностављује процедуру његовог додељивања. У словачкој се мађарски закон може тицати чак пола милиона људи мађарске националности. (E15. CZ/ZPRAVY 31.5.2010.)

Као што по речима проф. др. Милеуснића, када је реч о имовини, такође треба правно обрадити „сваку породицу, њиву...” на исти начин треба правно обрадити и лица албанске националности на Косову и Метохији односно да ли је приликом њиховог примања у држављанство поштована процедура и важећи закони.

- Након оштрих критика због депортације Рома из Француске, власти те земље сада **припремају нову, али оштрију верзију закона о странцима**. /.../ Према предлогу закона који је јуче образложио француски министар за имиграцију Ерик Бесон, предвиђене су

бројне казне и **одузимање држављанства** у више случајева - јавиле су агенције. Поред осталог, натурализовани Французи могу да изгубе држављанство уколико се утврди да је оно стечено лажним браком или ако је реч о лицима која својим понашањем **представљају претњу француском друштву или животну угрожавају припаднике француских власти и полиције, на пример ако ране или убију полицајца.** (29.09.2010. Радио Телевизија Војводине)

- Копенхаген - Дански парламент је усвојио поштравање законских одредби о странцима, које предвиђају могућност протеривања странаца који су осуђени на затворску казну. /.../ Према новом закону, сваки странац који у Данској буде осуђен на затворску казну треба да буде аутоматски протеран. /.../ Пинд је поводом усвајања његових мера рекао листу „Inforacion“ да судови у земљи треба променом закона да буду **„анимирани за офанзивнију праксу протеривања“.** (Б92 25.6.2011.)

Дакле на основу примера из Француске и Данске је јасно да би по новом, измењеном закону о држављанству, свим бившим припадницима такозване ОВК (али и тзв. ОВПБМ) и онима који су ову терористичку организацију помагали, престаје држављанство Републике Србије.

Као што је погрешно при разматрању могућих решења за Косово и Метохију узимати садашње стање у погледу односа броја српског и албанског становништва као непроменљиво, исто важи и за имовину.

- Сваку породицу, њиву, грађевински посед, ливаду, шуму, треба правно обрадити. /.../ Суштина наше државне политике мора бити повраћај имовине на стање из 1941. године. Ја мислим да сва та премеравања треба да ради Војни географски институт који је и војна и грађанска институција комплетно опремљена за то и он треба да добије од државе тај задатак и неопходна финансијска средства. (Проф. др. Ненад Милеуснић, члан одбора за економске науке САНУ, објављено у Српској речи 2004. године.)

Закључак

Дакле, ако са једне стране обезбедимо повратак избеглог и протераног српског, и другог неалбанског становништва, спроведемо политику планског насељавања на Косову и Метохији, а са друге стране вратимо у матичну земљу лица албанске националности која не могу да докажу држављанство Републике Србије и оне којима престаје држављанство Републике Србије, јасно је да етнички састав становништва на Косову и Метохији неће изгледати онако како изгледа данас.

Такође треба размотрити и могућност да се разменом имовине припадници српске националне мањине из Републике Албаније населе на Косово и Метохију.

Исти принципи а у складу са Резолуцијом Скупштине Републике Српске Крајине у изгнанству, од 16. децембра 2012. године, о историјском и етничком праву српског крајишког народа да обнови своју државу РСК као аутентичну државу насталу на основама српског државног права и о издвајању исте из састава Реп. Хрватске, важе и за Републику Српску Крајину.

Завршна реч

*Данас нама кажу, деци овог века
Да смо недостојни историје наше,
Да нас захватила западњачка река,
И да нам се душе опасности плаше.*

Дакле, из свега горе наведеног је јасно да решење увек постоји. Остаје нам само да дамо одговор на речи песме Милана Ракића.

Или, да све сведемо на питање бившег амбасадора Руске Федерације, господина Александра Конузина: „**Има ли овде Срба?**“

Командант Динарске четничке дивизије, војвода Момчило Ђујић у писму Југословенској влади од 28. фебруара 1944. године, каже: „Нека Енглези знају и нека не забораве да смо ми вични пркосити царствима и краљевствима и да нијесмо оклевали, иако мала нација, и да ударимо велике шамаре великим народима, онда кад је била у питању наша слобода и наша част и наша будућност.“

Дакле браћо, хоћемо ли?

С вером у Бога!

У Бајиној Башти, л. Г. 2014.
Димитрије М. Марковић